

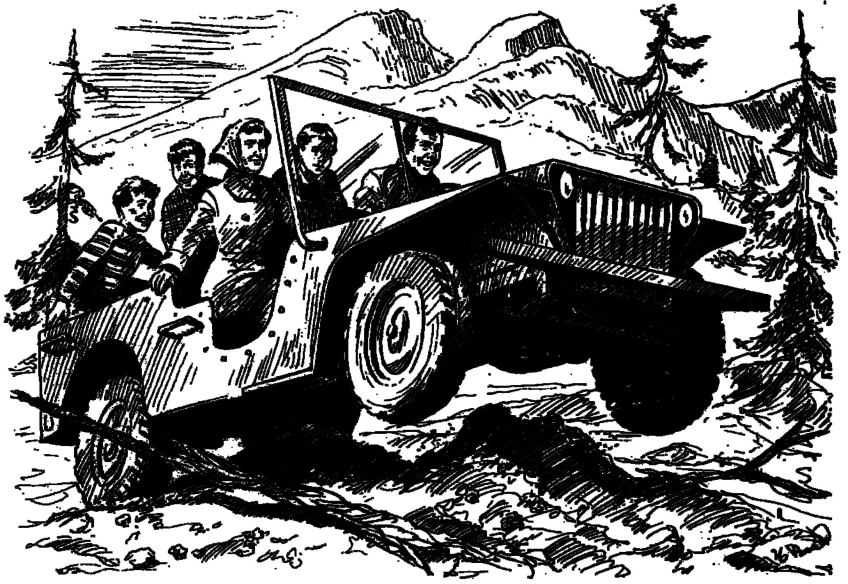
K. NOREL

Cor en Corry

in het hoge Noorden

COR EN CORRY
IN HET HOGE NOORDEN

COR EN CORRY
IN HET HOGE NOORDEN

DOOR

K. NOREL

Met illustraties van H. Prahl

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. Naar het hoge noorden

Cor en Corry woonden al een hele tijd in Canada. Van Nederland wist Corry haast niets meer.

Alleen herinnerde zij zich nog heel goed de laatste dag. Zij waren toen bij grootmoeder en grootvader te gast geweest. Grootmoeder had grijs haar en grootvaders hoofd was glimmend kaal en als hij lachte, kwamen er een heleboel rimpeltjes in zijn gezicht. Zij hadden pannekoeken gegeten.

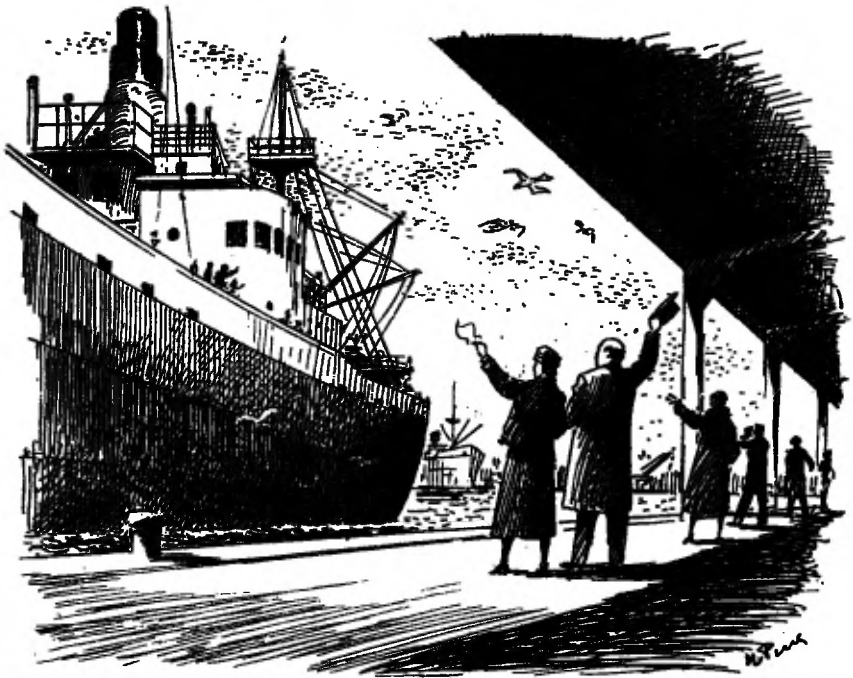
Daarna had grootvader hen in zijn auto weggebracht, niet alleen hen, Cor en Corry, maar ook vader en moeder, en grootmoeder zat ook in de auto.

Ze waren gekomen in een grote, drukke stad en bij een haven, waar een grote boot lag. Ze gingen allemaal op die boot, maar grootvader en grootmoeder gingen er al gauw weer af.

Zij, Corry, was hard geschrokken van een verschrikkelijk lawaai boven haar hoofd. Horen en zien verging je. Toen het lawaai wegwoei, zei vader dat het de scheepsfluit was.

Er kwam opeens water tussen het schip en de wal en op die wal stonden grootmoeder en grootvader te zwaaien, zij met een zakdoek, hij met zijn hoed, en zijn kale hoofd blonk in de zon.

Zij op de boot hadden ook gezwaaid en gewuifd, net zolang tot ze grootvader en grootmoeder niet meer konden zien. En toen ging moeder huilen. Daar begreep Corry niets van. Ze gingen toch op reis en nog wel op zo'n grote reis. Wie ging er dan huilen?

De volgende dag huilde moeder niet meer, maar Corry wel. In het smalle bed, waarin ze lag, werd ze telkens heen en weer gegooid; ze bomde met haar hoofd tegen het achterschot van haar smalle bed en alles draaide om haar heen, en tegen het ronde raam tegenover haar bed bruiste het water. En ze was zo ziek, zo ziek. Dat duurde wel vijf dagen.

De zesde dag was het over. De zon scheen door het ronde raam, waartegen eerst de golven bruisten. Ze werd niet meer tegen het schot gegooid en alles draaide en schommelde niet meer. De storm was voorbij en zij was beter.

Ze sprong uit bed en kleedde zich aan. En ze at met Cor en vader en moeder en nog een heleboel mensen meer in een grote zaal aan een lange tafel. En een man in een wit jasje bracht alles wat maar lekker was.

Later was ze op het dek geweest. De boot sneed door de zee, schuim spatte bij de boeg, en achter het schip was een bed van zog. Nergens was land te zien.

Ze kwamen eindelijk in Canada.

Daarna hadden ze heel lang heel hard gereden in een trein, dagen en nachten achtereen. Zij wist niet meer hoe lang. Ze spoorden dwars door Canada. Dat land was onbegrijpelijk groot.

Cor wist veel meer van Nederland dan Corry. Hij was daar nog op school geweest. Het was er allemaal zo grappig klein. De school was drie minuten lopen van hun huis, de kerk vier minuten, en binnen tien minuten liep je dwars door het stadje heen. En de straatjes waren er zo smal en krom, een auto kon er haast niet door. En in sommige van die straten was ook nog water; grachten noemden ze die waterstraten. Er zwommen zwanen in en er voeren scheepjes door.

Rondom het stadje waren wallen en daar omheen weer grachten en in de wallen waren poorten. Het was net een stadje uit een boek met een verhaal van lang geleden. Alleen was er geen ophaalbrug meer voor de poort en stonden er geen soldeniers met piek of hellebaard op wacht en waren de dikke deuren in de poort altijd, ook 's nachts, geopend.

Maar als op school bij geschiedenis verteld werd van de belegering van een stad heel lang geleden, kon Cor zich veel beter voorstellen hoe dat was geweest dan de Canadese jongens, die niet wisten wat een gracht was en alleen maar steden kenden met heel brede en heel lange rechte straten, die vanzelf overgingen in de farms en bossen eromheen.

Nu woonden ze al lang in Canada en Cor en Corry vonden het er fijn. Hier ging je met de bus naar school en met de auto naar de kerk.

In Nederland hadden zij geen auto. Dat grootvader er een had, scheen iets bijzonders. De mensen in Nederland waren vast erg arm, want wie had nu geen auto? Iedereen. Moeder kon toen niet eens chaufferen; ze had het hier geleerd.

Vader ging elke morgen met de auto naar zijn werk, en moeder ging er vrijdags mee boodschappen doen, zodra vader thuiskwam. Als ze geen auto hadden, hoe zouden ze dan de groenten en de kruidenierswaren, en alles wat moeder nog meer kocht in het warenhuis, ooit thuis kunnen krijgen? Moest moeder dat in Nederland allemaal dragen?

Maar moeder zei dat de winkeliers in Nederland haast alles thuisbezorgden, en als je er iets halen moest, dan was het om het hoekje van de deur.

„En hoe ging je dan naar het strand en naar het bos?” vroeg Corry eens.

„Bos was er niet daar waar wij woonden en naar de zeedijk, waar je zwemmen kon, was het maar tien minuten lopen. We hadden daar geen auto nodig. Hier kunnen we er niet buiten.”

Corry knikte. Nederland was grappig klein. Hier zou je uren moeten lopen naar het strand en naar het bos, naar de winkels en de school en naar de kerk. Maar natuurlijk liep je niet.

Tot verleden najaar was het hun goed gegaan in Canada. Vader ging iedere morgen met de auto naar zijn werk en Cor en Corry met de schoolbus naar hun school.

En 's zaterdags hadden ze allemaal vrij, zij van school en vader van zijn werk. Dan gingen ze bij mooi weer met z'n allen naar het strand of naar het bos. Ze zwommen in het meer en ze zwierven door het bos. In de zomer zochten ze daar vruchten, die er bij massa's groeiden, en in de herfst paddestoelen, die maar voor het grijpen waren, en altijd was er overvloedig vis in het meer. Een uurtje hengelen en vader had meer dan voldoende voor een maaltijd. Die vis bakte moeder op een van de stenen fornuizen in de bosrand. En zij picknickten aan een van de vele houten tafels, die er stonden. Op zaterdag was het altijd feest.

En op zondag ook. Dan reden ze met de auto naar de kerk, een half uur rijden ongeveer. Tussen de morgen en de middagdienst bleven ze altijd over, zoals de meesten. In de koffiekamer, die onder de kerk was, aten ze met z'n allen en daarna speelden de kinderen — er waren er een heleboel — op het grote grasveld bij de kerk.

Sommige van die kinderen, pas aangekomen, spraken nog Nederlands. Dat klonk heel gek, vonden Cor en Corry. Grote mensen spraken onder elkaar Nederlands en kinderen tegen grote mensen ook wel. Cor en Corry spraken tegen moeder altijd Nederlands; tegen vader soms. Maar kinderen onder elkaar deden het nooit. In Canada sprak je natuurlijk Canadees. De nieuwelingen deden het ook heel gauw. Zo hadden ze het prettig in Canada. Schoolgaan, uitgaan, kerkgaan, iedere week opnieuw.

Maar verleden najaar was het veranderd.

Op een morgen bleef vader thuis van de fabriek. Hij was ontslagen. Toen Cor en Corry met de bus naar school waren, ging hij er met de auto op uit om ander werk te zoeken; dat zou wel gauw gelukken, had hij gezegd. Maar het gelukte niet. Tegen de winter nam niemand personeel aan.

Toen waren vader en moeder allebei verdrietig. Ze gingen 's zaterdags niet uit, ofschoon het prachtig weer was in de herfst, die hier de Indiaanse zomer werd genoemd. Ze moesten zuinig zijn, zei moeder, want de verdiensten stonden stil.

Op een middag, toen Cor en Corry uit school kwamen, waren vader en moeder in een ernstig gesprek. Vader vertelde aan de kinderen wat er was. Hij kon werk krijgen en zelfs veel verdienen.

„Ha!” juichte Cor.

Maar moeder keek verdrietig.

Daar begrepen Cor en Corry niets van. Als vader toch werk kon krijgen, waarbij hij goed verdienen kon!

Dat werk was aan een fabriek, heel ver weg, hoog in het noorden van Canada. Er woonden in die streek

heel weinig mensen en 's winters was het er erg koud. Er was geen spoorweg daarheen en ook geen auto-weg. Je kon er alleen per vliegtuig komen.

„Fijn, vliegen!” riep Cor opgetogen.

„Het is daar alles sneeuw en ijs,” ging vader door.

„Kun je er skiën?” vroeg Cor. „En natuurlijk kun je er sleeën, hè?”

Ja, je kon er stellig met een slee op uit, en je kon er skiën ook. Maar het was er heel erg koud.

Cor vond het niks erg. Er was daar zeker heel veel wild: elanden en beren. Ook rendieren en buffels?

Zijn vader knikte. „En bovendien vossen en wolven en bevers.”

Cor danste van verwachting. Waar zij nu woonden waren weinig wilde dieren; maar een enkele keer zag je eens een hert of een jakhals. Om elanden en beren te ontmoeten, moest je een heel eind weg de bergen in, en buffels zag je in deze streken nooit. Hij zou het fijn vinden als ze naar het noorden gingen.

„Jongenspraat,” zei vader glimlachend. „Enfin, we zullen zien.”

Vader ging naar het noorden. Maar alleen. Hij wilde eerst kijken hoe het daar was gesteld. Hij wilde onderzoeken hoe zijn gezin er zou kunnen wonen. In geen geval wilde hij zijn vrouw en kinderen tegen de winter naar dat barre noorden brengen. Beviel het hem er niet, dan kwam hij tegen de lente weer terug; wellicht zou hij dan hier werk kunnen vinden. Beviel het hem wel, dan zou hij vrouw en kinderen in het voorjaar komen halen.

Het werd een sombere winter zonder vader. 't Was stil in huis, nu zijn heldere lach er niet klonk, nu hij er niet zong met zijn volle, zware stem. Vooral de

vrije zaterdagen waren leeg en stil. 't Was in de late herfst te nat om naar het bos te gaan en midden in de winter werd het daarvoor te koud. Met vader had Cor misschien nog wel een stevige wandeling kunnen maken. Met moeder ging dat niet; die kon niet zo ver lopen. En ook was moeder wel eens verdrietig. Dan trachtten Cor en Corry haar op te fleuren. Zij hadden het met z'n drieën best gezellig, vonden zij. „Maar vader is alleen,” zei moeder. Dat was haar grootste zorg.

De zondag was de mooiste dag van de week. Dan reden ze, moeder aan het stuur van de auto, over dik besneeuwde wegen naar de kerk. Moeder was altijd blij, wanneer ze tussen haar oud-landgenoten was. De maaltijd in de koffiekamer was steeds gezellig. In de middagpauze speelden Cor en Corry met hun vele vriendjes, meest in de sneeuw; als het al te koud was, binnen. En in de kerk, bij het zingen en het luisteren naar de preek, vergat moeder haar verdriet. „Als het niet telkens zondag werd, kwam ik er nooit door,” zei moeder wel eens.

Nu waren ze erdoor. De lente was gekomen. De sneeuw was weg. Het veld was plotseling vol bloemen. In plaats van koud was het warm. En vader kwam!

Toen zij hem van het vliegveld haalden, was Cor in spanning. Kwam hij terug om hier te blijven, of kwam hij hen naar het hoge noorden halen?

„Ik kom jullie halen,” zei vader.

Cor pakte Corry om de hals en sprong en danste van plezier. Hoera, zij gingen naar het noorden! Daar waren bossen, nog groter dan hier, en bergen, nog

hoger dan hier, en rivieren, nog woester dan hier. En het wemelde er van wilde dieren!

Corry danste niet mee. Zij rukte zich los. Ze vond het niet fijn. Wel, dat pappa daar weer dagelijks thuis zou komen, maar niet dat ze naar de wilde dieren gingen en naar een land, waar het 's winters zo donker en zo koud zou zijn.

„Kind, waar maak jij je druk om?” zei Cor. „Het wordt nu immers zomer en dan is het daar niet donker en niet koud. En die wilde dieren, je bent toch lang genoeg in Canada om te weten dat je daarvoor helemaal niet bang hoeft te zijn!”

2. De vliegtocht

Het was de dag van het vertrek. Hun huis was leeg. Het meeste huisraad was verkocht. Per vliegtuig kon je niet veel meenemen. Wat wel meeging, stond in grote koffers voor de deur. Er kwam een taxi, waar die koffers op- en ingeladen werden. De wagen werd zo vol dat vader, moeder, Cor en Corry er nauwelijks meer bij konden. Maar het ging toch. Zo reden ze naar het vliegveld.

Het was de eerste luchtreis die Cor en Corry gingen maken. Voordat ze opstegen, aten ze in het restaurant van het vliegveld. Ze zaten er prachtig achter een groot raam, waardoor je uitzag op een platform, waar verscheidene vliegmachines stonden.

Een meneer in een wit jasje kwam vragen wat ze wilden eten; ze hadden het maar voor het zeggen. Cor en Corry kozen eerst soep en daarna kip en daarna pie. Moeder noemde dat laatste appeltaart. En ze dronken er orange bij; moeder zei: sinaasappelsap. Het was allemaal erg lekker. En de maaltijd was heel rijk, vergeleken bij het afgelopen jaar, toen het bij hen zuinig was geweest.

Telkens klonk er een stem door de zaal, die passagiers opriep.

„Willen de reizigers voor Toronto zich naar de uitgang begeven?”

Toronto was een stad in Canada, heel aan het andere einde van het grote land. Zij hadden drie dagen en

vier nachten in de trein gezeten vandaar naar hier. Door de lucht ging het in een halve dag. Er stegen ook vliegtuigen op naar Chicago en naar Los Angeles, in de Verenigde Staten.

Toen: „Het vliegtuig uit Amsterdam zal over enkele minuten binnenkomen,” zei de luidspreker.

„Hé,” zei vader. „Dat moet ik zien.”

Ze waren klaar met eten. Ze gingen naar het terras. Een heel groot vliegtuig draaide een rondje boven het veld. De wielen waren al uitgestoken. Het was net een reuzenvogel, die met gestrekte poten neerstreek; zijn staart was rood-wit-blauw.

„Hij is over de noordpool gekomen,” zei vader.

„Hu,” rilde Corry. „Dat is een koude reis geweest.”

Maar Cor wist dat je daar in het vliegtuig helemaal geen last van had. In het vliegtuig was het altijd lekker, nooit te koud en nooit te heet.

Het toestel kwam recht tegenover hen tot stilstand.

„Vliegende Hollander” las Cor in blauwe letters op de romp.

De reizigers kwamen de trap af, die tegen de deur was gerold. Neen, het leken helemaal geen poolreizigers. De dames droegen lichte mantels, verscheidene heren waren in hun korte jasje. Een barre reis was het stellig niet geweest.

„Daar gaan onze koffers!” riep Corry. Ze wees naar een rij wagentjes op kleine wieltjes, die door een kleine truck over het betonnen platform werd getrokken. Het leek een poppentreintje vol met koffers. De hunne lagen boven op de laatste wagen.

Het treintje reed naar een tweemotorig vliegtuig, dat wat terzijde op het platform stond.

„Daar gaan we mee,” verzekerde Cor aan Corry. „En we zijn vast gauw aan de beurt om op te stijgen.”

„O,” zei Corry kleintjes, bang kijkend naar het toestel.

Ze had het ene na het andere vliegtuig met brullende motoren over de startbaan zien stuiven en dan de lucht ingaan. Het ging zo hard, het ging zo hoog en het maakte zo'n lawaai.

„De reizigers voor Port Radium worden verzocht zich naar de uitgang te begeven,” zei de stem door de luidspreker.

Toen grepen zij alle vier hun handkoffer en liepen naar het hek dat naar het platform leidde. Cor en Corry stonden tussen verscheidene grote mannen in. Er waren maar enkele vrouwen. Cor zag nog één jongen.

Een juffrouw in een blauw mantelpakje en met een blauw mutsje op hielp Corry bij de trap. „Mag ik die koffer even voor je dragen, zus?” Ze bracht haar in het toestel naar haar plaats. „Een stoel bij het raam; dan kun je mooi uitkijken.”

Ook Cor kwam op een stoel bij het raam terecht.

Corry keek om zich heen. Het vliegtuig was van binnen net een autobus; twee rijen stalen stoelen met een pad in het midden en bij de zoldering een bagagerek. Maar hier was alles ruimer, mooier, hoger. En waar dienden die buisjes voor boven haar hoofd?

„Dat is voor frisse lucht,” zei vader en hij draaide een buisje open. Toen was het net of ze in de nek geblazen werd, vond Corry.

„De raampjes kunnen niet open, zie je. Daarom die buisjes,” lichtte vader in.

Terwijl ze wachtten op het vertrek kwam de stewardess met kauwgom. „Dat heb je nodig als we stijgen,” zei ze. Ze hielp Corry een dikke riem spannen over haar buik en die vastmaken. Cor kon het zelf wel. Het vliegtuig kwam in beweging. Cor zag het restaurant voorbijshuiven. Hé, het ging helemaal niet hard, vond hij. Ze hadden een slakkegang. Kwamen ze zo ooit los van de grond?

Het vliegtuig stond weer stil. De motoren gingen brullen, maar het toestel bleef staan. De rechter-schroef ging snorren, daarna de linker, toen allebei; ze draaiden razend snel. Maar het gaf geen zier; het vliegtuig bleef stokstijf staan.

„Wil ie niet?” vroeg Cor een beetje angstig aan zijn vader.

Vader glimlachte. „De vlieger probeert nu al zijn instrumenten. Pas als hij zeker is dat nergens iets aan hapert, gaan wij de lucht in. Dit is dus voor onze veiligheid.”

Eindelijk gingen de remmen los. De beide schroeven draaiden met geweld. Het vliegtuig reed, sneller en sneller. Het stooft over de startbaan.

Cor keek naar buiten. Ze joegen weer langs het restaurant, langs de hangars. Maar nog altijd waren ze

op de grond. Neen, nu niet meer. De aarde zakte weg. De gebouwen van het vliegveld, de windzak aan een hoge paal, waren beneden hen. De wereld zakte langzaam dieper.

Daar was de stad! Net een groot schaakbord met wel duizend vakken; dat waren de huizenblokken aan de rechte straten.

Nu ze in de lucht waren, mochten de riemen weer los. Ze vlogen over de groene vlakte ten zuiden van Vancouver. De koeien graasden in de weiden; de akkers stonden vol tarwe, die pas uit de grond geschooten was. De heuvels rondom waren geel en rood van lentebloemen.

Na een rondje koos het vliegtuig koers. Het liet de stad links liggen en ging het noorden in. Snel werden de heuvels hoger. Ze vlogen over de eerste toppen van het Kustgebergte.

„Een glaasje limonade, jongens,” kwam de stewardess. Zij kregen ieder een vol glas. Vader en moeder dronken koffie.

De stewardess bracht grote prentenboeken. Corry greep ernaar. Cor niet. Plaatjes kijken kon je thuis. Hij wilde uitkijken.

Ze vlogen nu over bos. Er was veel lichtgroen van populieren naast donkergroen van dennen. Hier en daar was er een open plek in het bos: een farm. Maar deze werden spoedig zeldzamer.

Ze kwamen boven het Rotsgebergte. Hier was geen spoor van menselijke bewoning te bekennen. De dalen leken boerenkool, zo dicht was daar het oerwoud. De steile flanken van de bergen waren kale rots en op hogere hoogte was bijna alles sneeuw en ijs, vooral veel ijs. Vader zei dat het gletsjers waren.

Daar vlogen zij nu boven, maar in het vliegtuig was het helemaal niet koud, eer warm. Cor had z'n jasje uitgetrokken; hij zat in z'n bloes en hij vond het lekker dat het buisje lucht in z'n nek blies. Hij kon nu begrijpen dat die dames van straks in hun dunne jurken over de noordpool gekomen waren.

Corry keek nu ook naar buiten. Wat was het fijn de wereld zo van boven te bezien. Ze vlogen hard. Vader zei: driehonderd kilometer in een uur. Maar de vaart was helemaal niet duizelingwekkend. Zo rustig gleeed de aarde onder hen door. En van hoogtevrees had Corry helemaal geen last. Toen zij onlangs eens op een toren was, had zij zich vastgeklemd uit angst dat zij zou vallen, ofschoon zij achter een flinke borstwering stond. Nu vlogen ze wel tienmaal zo hoog als het topje van die toren, nee nog veel hoger, en geen moment dacht zij eraan dat zij zou kunnen vallen.

Vader stootte haar aan. „Kijk es hier, Corry.”

Op het tafeltje dat uit de rugleuning van de stoel voor haar was uitgekapt, stond een bord vol heerlijkheden: een sandwich met ham, een toast met zalm, een gebakje, thee en vruchten. Cor was al aan het smullen. Zij smulde ook.

Toen het lekkers op was, keken de beide kinderen weer naar buiten. Ze vlogen nog steeds boven het Rotsgebergte, over kale rotsen en diepe dalen, over scherpe pieken en kolossale gletsjers.

Eindelijk werden de bergen lager. Nu was er geen sneeuw en ijs meer, wel uitgestrekte bossen. Hoeveel bomen waren daar wel? Wel honderdduizend, wel een miljoen. Door het oneindige groen slingerde zich soms een grillig zilveren lint. Dat was een rivier. En soms lag er een meer met blanke spiegel rimpelloos te blinken in de zon.

Corry voelde zich moe; hoe het kwam, wist zij niet. Ze zat toch stil? Kon je soms moe van het kijken worden? Zij leunde achterover, de ogen dicht.

„Wat doet u nou?” schrok zij op. Vader morrelde aan haar stoel.

„Ik maak het je wat gemakkelijker, Corry,” zei vader.

De leuning van de stoel zakte naar achter. Zij zakte mee...

„Wij gaan nu landen in Port Radium,” klonk een stem door de luidspreker. „Willen alle passagiers de riemen vastmaken?”

Corry schrok ervan. Waren ze er al? En de reis zou zoveel uren duren!

„Je hebt lekker geslapen, Corry, een hele tijd,” zei vader. „Kom, ik help je wel je riem vastmaken.”

Corry wreef haar ogen uit en keek naar buiten. Zij knipperde tegen het licht. Het was alles sneeuw beneden, een onafzienbaar veld. „Is het hier altijd winter?” vroeg zij aan vader. „Wordt het nooit zomer?”

„O, jawel, maar een beetje later dan bij ons.”

De aarde kwam snel dichterbij; Corry kauwde op kauwgom, zoals zij ook bij het stijgen had gedaan; telkens voelde zij iets knappen in de oren.

Op het egale wit van de sneeuw vertoonde zich het donkere netwerk van een bos met kale bomen. Verderop was een mozaïek van wit en groen: een den-nenwoud. Daarop volgde een grote zuiver witte vlakte. Dat was een stuk van het Grote Berenmeer. En toen midden in de sneeuw — ze waren nu al laag gedaald — rook, schoorstenen, fabrieken. Ook huizen, als blokken uit een blokkendoos op rijen neergezet, wijd uit elkaar. Eindelijk hangars.

De machine stootte een paar keer tegen de grond en rende daarop over de landingsbaan. Een mannetje met twee vlaggetjes deed net als een dresseur in het circus: hij liet de grote vogel lopen waar hij wou. Dicht bij de paal waaraan de windzak hing, wees hij met zijn vlagjes naar de grond en toen stond het vliegtuig stil.

Ze moesten door de sneeuw naar het stationsgebouw, maar het was niet nijpend koud. De zon scheen en het was windstil, een van die mooie winterdagen, die zij van Vancouver wel kenden.

Een taxi bracht hen met hun grote koffers naar het dorp. De huizen van Port Radium leken alle op elkaar: witte kubussen, op precies gelijke onderlinge afstand neergezet.

„Hier is 't,” zei vader.

Ze stapten uit. Het huis was nieuw en stond een flink stuk van de weg; er omheen was aan alle kanten volop ruimte. In het hoge noorden keek men niet op een paar are grond.

Corry wipte achter vader naar binnen. Een benauwende hitte kwam haar tegemoet.

„Wie heeft de kachel zo geweldig opgestookt?” vroeg moeder puffend.

„Er is geen kachel in het hele huis,” stelde vader haar gerust. „Dit gehele blok wordt centraal verwarmd.”

Moeder duwde de ramen wijd open. Een pittige vrieslucht verdreef de hitte snel. Cor en Corry liepen van de ene kamer naar de andere. In de keuken waren een wasmachine en een centrifuge ingebouwd; een ijskast en een fornuis stonden tegen de andere wand naast elkaar. In de huiskamer was een televisietoestel ingetimmerd. Aan gerief was in het hoge noorden geen gebrek. En koud zouden ze het in huis niet heb-

ben; dat hadden ze straks al gemerkt aan de hitte die er heerste. Je kon het ook zien aan de dikke wanden en de kleine, dubbele ramen. Alles was erop gemaakt om het aangenaam te hebben in een barre wildernis.

Maar van die barheid bleek op die dag niets.

3. Ontmoeting met elanden en een beer

Cor en Corry vonden Port Radium helemaal geen bar, verlaten oord. 's Morgens, als ze naar school gingen, was het wel eens koud, maar 's middags was het lekker in de zon. En wat was er mooier dan glijden op de sneeuw en spelen in de sneeuw met de vriendjes die zij op school ontmoetten?

En het bleef geen winter, ook in het hoge noorden niet. Toen zij er een week waren, trok de winter af. Het was een aftocht met geweld. Een storm deed hun huis schudden en een zware regen roffelde op het dak. Op straat was het glad en glibberig, een brij van water, sneeuw en ijs. De volgende dag was het dorp een grote modderpoel.

Op de derde dag waren storm en regen over en scheen de zon, maar in plaats dat de aarde nu opdroogde, steeg het water een voet hoog in de straten van Port Radium. De rivier, die verleden week nog dicht lag, was plotseling een bulderende vloed geworden, die het dorp had overstroomd. Vader droeg Corry op zijn rug naar school. Cor kon zelf op hoge laarzen door het water waden.

Het ongemak duurde kort. De zon scheen alle dagen warm, er woei een zachte wind uit het zuiden en de rivier keerde in haar bedding terug.

Het dorp was snel weer droog. En wat werd het toen mooi rondom Port Radium! De ijzig-witte vlakke die zij uit het vliegtuig hadden gezien, was plotseling veranderd in een paradijs. Miljoenen bloemen bloeiden te midden van mals gras.

Corry keek er met verbazing naar. Waar kwamen al die kleuren zo gauw vandaan? „Hebben die bloemen onder de sneeuw gebloeid?” vroeg zij aan haar vader. Zo was het natuurlijk niet. Maar al dat plantenleven had wel onder de sneeuw met ongeduld gewacht op de lente. Van de stromende regen en de smeltende sneeuw hadden alle planten volop kunnen drinken. En toen de zon daarna met volle kracht begon te stralen, had zij de bloemen, wier knoppen op openbarsten stonden, als bij toverslag gewekt. Zo waren nu de vlakten en de heuvels plotseling geel en rood en paars van bloemen, te midden van het heldergroene gras. Corry wilde het veld in om bloemen te plukken. En Cor wou naar de bossen in de verte, verleden week nog kaal en zwart, nu in een waas van het prilste groen gehuld. Ze waren het dorp nog niet uit geweest. De laatste dagen konden ze vanwege regen, wind en overstroming zelfs de deur amper uit. Wel, vader had beloofd dat ze eens een tochtje zouden maken in de omtrek als het zomer was. Nu was het zomer. Cor vroeg of ze nu zaterdag gingen. Doch vader zei dat het niet kon.

„Hebt u geen tijd?” vroeg Cor teleurgesteld. „U hebt toch zaterdags vrij?”

„Er is geen mogelijkheid,” antwoordde vader. „Probeer maar eens of jij het veld in komen kunt.”

Cor liep het dorp uit, maar hij kwam niet ver, hoewel hij hoge laarzen aan had. Hij zakte kniediep in het slik. De bloemen bloeiden in het moeras.

Na enkele weken was het weer anders in en rondom Port Radium. De bloemen waren weg; het kleurenfeest had maar heel kort geduurd. In de zon, die alle dagen langer en warmer scheen, waren ze haast even

snel verwelkt als ze eerst tot bloei gekomen waren. Maar door diezelfde zon vloog het pas gezaaide graan de grond uit. Het was verwonderlijk hoe snel nu alles groeide na de lange winter.

De mensen genoten van de zomer. Na lang in wol en bont verpakt geweest te zijn, liepen ze in lichte zomerkleren. Cor en Corry werden bruin verbrand en Cor z'n blonde haar werd wit gebleekt. De zon deed ook het moeras opdrogen. De grond werd stevig.

„Nu gaan we zaterdag,” zei vader tegen Cor en Corry. „Als Bill soms mee wil?”

Bill was Cor z'n schoolvriendje. Cor vroeg het hem. „Nou graag!” zei-ie.

Ze gingen met een jeep. Behalve het paard was de jeep het enige middel van vervoer rondom Port Radium, want wegen waren er niet.

Toen ze het dorp uit waren, ging het eerst over een landpad, vol kuilen en gaten. Doch weldra hield dat

op en toen hotste de jeep door het open veld, hobbeldebobbel over wortelstronken en boomstompen, door beekjes en over rotsblokken. Nu eens hielden ze ver over zij, dan weer doken ze voorover in de bedding van een beekje.

Doch de jeep stond nergens voor. Hij scharrelde over en door alles heen. Het ging alleen niet vlug. En de kinderen werden door elkaar geschud als zure melk in een karnton. Ze hielden zich echter stevig aan de leuning van de jeep en aan elkander vast. Zo ging het best.

Ze zagen veel vogels vliegen: grote troepen eenden en ganzen. En toen zij langs een meertje reden, was het donkere water wit van duizenden zwanen, die daar rondzwommen. Bovendien waren er aan de oever en op eilandjes in het meer heel veel nesten, waarop zwanen zaten te broeden.

Vogels waren er dus bij de vleet en wat een prachtige vogels waren die witte zwanen. Maar Cor ontdekte nergens viervoeters; geen herten, geen jakhalzen, geen vossen. En vader had hem verteld dat het hier wemelde van wild. Waar zaten die dieren nou?

„Ze zijn allemaal bang voor jou weggelopen,” zei z'n vader met een knipoogje.

Cor lachte zuurzoet. Vader hield hem voor het lapje. Na enkele uren hobbelen stopte de jeep. Het was etenstijd. Moeder had boterhammen en flessen melk meegegeven. Ze gingen in het gras zitten eten.

„Kijk,” zei Bill tussen twee happen in, „patrijzen.”

Corry en Cor zagen ze niet.

„In die bosrand,” wees Bill aan.

Toen ontdekte Cor de vogels, helemaal niet ver, maar moeilijk zichtbaar tussen het bruin en groen van hout en lover.

Bill, beter thuis in het veld dan Cor en Corry, wees nog veel meer dieren aan. Konijnen hipten rond. Een paar herten kwamen met grote, ronde ogen uit de bosrand kijken. Ze vluchtten schuw, zodra ze mensen zagen. Een jakhals dook op uit het groen.

Er was toch wel veel wild. Maar natuurlijk was het straks weggevlucht voor het lawaai van de jeep. Nu het stil was, kwamen de dieren voor de dag.

Opeens was er in het bos een luid gekraak. Knapende takken, brekende bomen! Corry schrok er hevig van. Cor vroeg wat het was.

„Bulldozers,” zei vader met weer een knipoogje naar Bill.

Het knappen en kraken leek waarlijk op het lawaai dat Cor bij Vancouver wel eens gehoord had, wanneer een zware bulldozer door het bos drong om

„land te maken”, zoals ze in Canada zeiden. Dan tuimelden de jonge populieren voor zijn ontzaglijk mes als rijpe korenhalmen voor de zeis. Maar werd hier land ontgonnen? Cor had, behalve vlak bij het dorp, geen enkele farm gezien. Angstig keken hij en Corry in de richting van het lawaai.

Daar kwamen twee reusachtige dieren uit het bos gebroken. Ze waren hoger dan paarden. Op hun brede koppen droegen ze machtige geweien met grote schoppen aan de uiteinden van de takken.

„Elanden,” zei Bill.

Cor keek er met ontzag naar. Met enorme kracht waren de dieren door het bos gedrongen, alles wat hun in de weg kwam brekend. Nu stonden ze daar, de koppen met de geweldige geweien hoog opgericht. Corry kroop sidderend achter haar vaders rug.

Maar de elanden deden hen niets. Zij keken nauwelijks naar de mensen om. Ze renden dwars door het dal.

Aan de overzijde was een heuvel, steil, hoog en dicht begroeid met struikgewas. Cor en Bill zouden er een kluif aan hebben hem te beklimmen. In elk geval zou het uren kosten.

Maar de elanden renden in volle vaart bij de helling op. Ze galoppeerden over brede kloven, namen loodrechte rotsen met een lichte sprong, en braken dwars door dichte doornbosjes. De zware dieren klommen even licht en luchtig als gazellen. Na enkele minuten stonden ze op de kale heuveltop, honderden meters boven hen. Cor zuchtte van verbazing en bewondering. Dat waren nog eens klimmers!

De picknick was gedaan. Zij reden verder. De tocht duurde verscheidene uren. De zon was allang door het zuiden heen, toen ze een rivier bereikten.

Hier zette vader de jeep neer. Lopend gingen ze langs de rivier stroomopwaarts, door ruig onkruid. De jongens doken bijna onder in de wilde plantengroei. Vader nam Corry op de schouders.

Na een poos kwamen ze in een bos, waar de rivier doorheen stroomde. Hier liepen ze onder een groene huif langs schuimend water. Aan de vochtige oevers bloeiden nog veel bloemen; hier had de zon ze niet verbrand.

Vader keek bij iedere bocht van de slingerende rivier scherp uit. Het scheen dat hij iets zocht.

Eindelijk stond hij stil. Uit de oever stak een eigenaardige dam van balken en takken. De balken waren in de grond gedreven; de takken waren daar doorheen gevlochten; met klei was het vlechtwerk dichtgemaakt. Aan de overkant scheen net zo iets te zijn: ook stammen, takken, klei. Het konden landhoofden zijn van een brug of een dam die er niet meer was.

Cor vroeg wat het betekende. Bill wist het niet en vader zei het niet. Hij liep verder. De rivier was daar wijder; ze vormde een klein meertje, waarvan de bodem aan één kant drooggelopen was. Op het zand, niet ver van de oever, stonden enkele hutten. Dichterbijgekomen zag Cor dat ze van hetzelfde materiaal waren gemaakt als die landhoofden: stammetjes, takken, klei. Eigenaardig, de hutten hadden geen ramen en niet eens een deur; ze waren koepelvormig, op palen gebouwd.

Vader liep er omheen en luisterde met het oor vlak bij een wand. Hij bukte en keek onder een hut. Daar was een gat. De ingang, begreep Cor. De hutten waren alle leeg. „We zijn te laat,” zei vader. „Jammer!”

De kinderen waren nieuwsgierig. Waarvoor waren zij te laat? Wie hadden er in de hutten gewoond? Eskimo's

soms? Of Indianen? Maar de tenten van de Indianen zagen er toch anders uit.

„Canadezen,” zei vader, maar daarbij glimlachte hij een beetje vreemd. Cor wist niet of hij het meende of niet.

En vader vertelde niets meer. „Misschien treffen we het van het najaar beter,” was alles wat hij losliet.

Ze gingen terug. Cor vond het flauw dat vader zo geheimzinnig deed. Hij viste, wat voor volk er in die vreemde hutten had gewoond, maar zonder resultaat. En toen vergat hij het. Dit was een fijne speurtocht door de wildernis.

Daar stond de jeep, zoals ze hem verlaten hadden. De kinderen renden het laatste stukje om het hardst, voor vader uit. Maar toen Cor vlak bij de jeep kwam, hij het eerst, schrok hij geweldig.

Daar, op z'n achterpoten, de voorpoten op een wiel en de kop over de rand van de wagen, stond een beer!

Met een schok hield hij z'n vaart in; hij wou vluchten. Bill was echter helemaal niet bang. Hij schreeuwde: „Hui!”

Toen kwam de berekop omhoog. Bruin keek de kinderen nieuwsgierig aan.

Cor en Corry stonden aan de grond genageld, rillend van angst.

Doch Bill liep verder, klapte in de handen, en riep nog eens: „Hui!”

En daarop liet de beer zich op zijn vier poten zakken, schudde de kop, en sjokte brommend weg.

Cor en Corry waren stomverbaasd en vol bewondering voor Bill. Die joeg me zo maar eventjes een beer weg! „’t Was maar een zwarte,” zei Bill. „Die doen geen kip kwaad. Als ’t nou een grijze was geweest. Grizzleys zijn kwaje rakkers. Daarvoor moet je oppassen.”

Vader had hen ingehaald. Hij had alles gezien, maar zich niet ongerust gemaakt. Bill had gelijk. Zwarte beren waren ongevaarlijk, behalve als ze jongen hebben. Maar grijze, blijf die uit de weg!

Ze klommen in de jeep. Vader zette de motor aan en ze reden terug naar het dorp, dezelfde, lange, ongebaande weg als straks.

Ze kwamen opgetogen thuis. Wat hadden ze een boel beleefd. Die elanden, die beer! Alleen... „Vader, wat was dat toch, die hutten en die muur?” vroeg Corry. Vader vertelde het nu ook niet. „Wij gaan er later nog eens heen,” zei hij alleen.

4. De korte zomer

Cor en Corry konden niet begrijpen waarom vader Port Radium een ballingsoord genoemd had en moeder wel eens had gehuild voordat ze naar het hoge noorden gingen, omdat ze er zo tegen opzag.

Was het geen prachtige vliegtocht geweest en hadden ze niet een fijne zwerftocht gemaakt en zeldzame dieren gezien? En was het, nu het zomer was geworden, niet heerlijk in het noorden? De zon scheen hier warempel veel langer dan in de omgeving van Vancouver. Zo vroeg konden ze niet wakker worden, of het was al licht en 's avonds werd het haast niet donker.

Cor, Bill en Corry trokken dikwijls met z'n drieën het bos in. Dat mocht. De enige wilde dieren die gevaarlijk waren, waren grijze beren, en die kwamen niet dicht bij het dorp; ze bleven altijd uit de buurt van huizen en fabrieken.

Zwarte beren ontmoetten ze op hun tochten vaak, maar daar waren Cor en Corry niet meer bang voor. Eén zwarte beer werd zelfs hun vriend.

Wanneer zij op hun vaste pad door het bos liepen, kwam hij te voorschijn uit het dichte kreupelhout, waarin hij doorgaans lag te luieren. Want Bruintje had alras gesnapt dat hij van de kinderen zoetigheid kon loskrijgen. Hij danste op zijn achterpoten voor een boterham met jam van Bill. Hij danste nog eens, op de maat van een liedje dat de kinderen zongen, om een boterham met suiker van Corry te krijgen. En hij ver-

toonde weer andere kunstjes voor een boterham met honing die Cor omhooghield.

Behalve deze vaste vriend en andere beren zagen zij ook veel konijnen, patrijzen en fazanten, herten en jakhalzen. Van jakhalzen hielden ze niet. Wanneer ze er een tegenkwamen, joegen zij hem weg en dan ging hij er hard vandoor, de dikke staart tussen de benen.

Corry vond de herten lief. Ze hadden zulke ranke pootjes, zulke leuke, kleine koppen en mooie, grote, glanzende ogen. En ze waren ook zo vriendelijk.

Eens hield Corry aan een hinde een wortel voor. Eerst was het hert argwanend, maar weldra kwam het heel dichtbij en het nam de wortel. Terwijl de hinde at, streekte Corry haar de hals.

Toen scheen het hert te willen spelen. Corry vond het leuk. Maar plotseling gaf het haar een harde stoot, die haar deed vallen en toen ze schreeuwend op de grond lag, begon het dier nog heviger te stoten. Gelukkig kwam Cor tussenbeide met een stevige stok. Na een paar fikse klappen ging de hinde er vandoor.

Bill zei: „Pas op de herten; ze lijken lief, maar zijn gemeen.”

De konijntjes, mak als jonge hondjes, waren aardig om mee te spelen. En de eekhoorntjes deden voor hen hun spelletjes in de bomen, springend van kruin naar kruin en langs gladde stammen naar boven en beneden roetsend.

In augustus begonnen de dagen snel te korten, maar het bleef fraai zomerweer. Op zekere dag echter draaide de wind naar het noorden; de lucht werd dik; het ging hard regenen. Opeens was het erg kil. Zou nu de herfst beginnen?

De lucht klaarde echter weer op. De zon scheen even

warm als tevoren. De zomer was veel mooier dan in Nederland. Meer zon, meer warmte, die toch niet drukkend was. Bill, Cor en Corry gingen er veel op uit. De jongens droegen vaak alleen een broek; hun rug en borst en schouders waren bruin verbrand. Ze waren echte woudlopers geworden.

Op een middag gingen ze er na schooltijd met hengels op uit. Moeder wilde morgen vis eten. Er waren geen visveters in Port Radium, maar dat was ook niet nodig. De rivier die langs het stadje stroomde, wemelde van vis. Je hoefde bij het hengelen nooit lang op beet te wachten. Het was bijna inleggen en ophalen; dan had je weer een knaap aan de haak geslagen. En het zat lekker in de warme zon aan de oever van de rivier.

Terwijl ze aan het vissen waren, ging de zon onder. De hemel in het westen schoot vol kleur: goud, rood en roze tegen blauw, een prachtige zonsondergang.

Opeens huiverde Corry in haar dunne bloesje. Cor en Bill kregen het koud in hun blote bovenlijf. Ze haalden de hengels in; ze hadden ruim genoeg gevangen voor het middagmaal van morgen. Onderweg naar huis werd het snel kouder. Ze bibberden en gingen op een drafje lopen om zo een beetje warm te worden.

In huis was het lekker; de kou had nog niet kunnen binnendringen door de dikke wanden en de kleine ramen. Maar 's avonds in bed kreeg Cor het weer koud. Hij wikkelde zich in z'n deken en kroop er tot de oren onder, maar het hielp niet. Was het nu heus zo koud of had hij kou gevat?

Moeder kwam. „Hier is een tweede deken, Cor. Het wordt een koude nacht.” Onder het dubbele dek sliep hij gauw en vast.

Toen hij de volgende morgen bij het raam van zijn kamertje stond, zette hij grote ogen op. Ijsbloemen

op het glas! De bloemen waren niet zo dik of hij kon ze wel wegblazen, maar toen was hij nog meer verbaasd. Buiten was alles wit, de bomen, de grond. Winter in augustus!

Het was geen sneeuw, ontdekte hij, toen hij beneden kwam. Gras en bomen waren wit van rijm. De zon klom uit de kim en alles begon te schitteren. De wereld leek van zilver. Als het december was geweest, zou het prachtig zijn. Maar het was augustus. Brrr!

Toen Cor na het ontbijt weer buiten kwam, stond hij verstomd. De rijm was weg. Het gras was weer heldergroen, versierd met miljoenen pareltjes: fijne druppeltjes, overgebleven na het snelle smelten van de rijm. De vrieskou was ook weg. De zon scheen even warm als gisteren. Het was weer zomer, nadat het even winter was geweest.

Het bos was echter wonderlijk veranderd, nu de vorst erover was gegaan. Gister was het loof stoffig, dof en schrompelig, oud in de late zomer. Nu waren al de bladeren oranjebruin of helderrood geworden. En in de zon leek het wel vlammend goud. 't Was net een prachtig schilderij van Rembrandt, die tovenaars met het licht.

De „Indian summer”, de Indiaanse zomer, was begonnen. Dit was de mooiste tijd van het jaar in het hoge noorden.

De kinderen hadden nog vakantie. Ook vader nam nu vrije dagen op en met z'n vieren trokken ze erop uit: vader, moeder, Cor en Corry, de wijde prairie in, meest met de jeep.

Ze namen kookgerei mee, maar verder niets, behalve een beetje zout. Proviand behoeften ze niet mee te nemen; dat vonden ze genoeg in de natuur. Ze plukten noten van de bomen en groeven wortels uit de grond

— vader wist precies wat eetbaar en lekker was — en ze vingen overvloed van vis in een rivier. En daarna hielden ze een fijne picknick.

Terwijl ze zaten te eten, roetsten er zwarte eekhoorn-tjes bij de gladde stammen van de witte populieren op en neer, en eens kwam zo'n grappig diertje op hun tafel zitten en verschalkte daar een noot. En ook kwam er eens, terwijl zij na het eten lagen te luieren in de zon, een zwarte beer uit het bos om het overschot van de maaltijd op te slokken.

't Was ideaal om in de open lucht te zijn, tenminste overdag. Ze moesten zorgen bij zonsondergang weer thuis te zijn, want daarna werd het telkens vinnig koud, en iedere morgen was de wereld wit, totdat de zon de rijm weer smelten deed.

Maar ook aan de Indiaanse zomer kwam een eind. Er

stak een zware storm op met hevige slagregens, die een paar dagen duurden. Toen waren de bossen van hun kleurenpracht beroofd. De bomen stonden kaal en naakt te midden van een modderzee, waarin de afgevallen bladeren rotten.

De rijweg in het dorp was een roodbruine brij. Hij leek een sloot, waarin een menigte snoeken op de loer lag, de ruggen even boven water. Het waren de wallen naast de diepe sporen, door wagens in de modderweg getrokken. Je kon alleen maar lopen op de trottoirs. Bij het oversteken van de rijweg zogen je schoenen vast in de brij. Dat ondervond Corry, die, toen ze naar school ging en moest oversteken, midden op de rijweg opeens naast haar laarzen stond. Zij vond het niet erg. Op blote voeten waadde ze vrolijk verder. Maar moeder keek benauwd, toen zij die zondag voor de kerk de straat moest oversteken. Hoe kwam zij in haar goeie kleren ooit door die brij?

Vader wist er raad op. Hij nam haar op zijn rug en droeg haar van het trottoir dwars over de verdronken rijweg naar de kerkstoep. Op hoge laarzen ging dat best. En Cor droeg Corry, die nu op haar zondagse jurk moest passen, op dezelfde wijze naar de overkant. En vader droeg nog een buurvrouw over en Cor Jane, Corry's vriendinnetje.

Terwijl zij zo aan het sjouwen waren, kwam de dominee er aan. Hij was in het zwart, zijn schoenen glommen. Hij stond op de rand van het trottoir en stapte heen en weer, net als een poes aan de rand van een sloot, waar hij niet over durft.

„Moeten we u ook helpen, dominee?” vroeg vader.

„Als het kan . . .” zei de predikant.

Vader keek bedenkelijk. Hij had het wel aangeboden, maar de dominee was oud en stram en zwaar: twee-

honderd pond en nog wat. Cor kon hem bij zo'n zwaar gewicht niet helpen.

Toen kwam er een andere kerkganger aan, ook op waterlaarzen. Hun samen zou het wel lukken.

Ze legden de handen in elkaar. De dominee ging daarop zitten en sloeg zijn armen om de halzen van de beide mannen. Zo werd de dikke dominee als op een stoeltje door de modderpoel gedragen.

Toen hij een kwartier later het trapje van de preekstoel opklom, zag Corry zijn schoenen glimmen als spiegeltjes. Er was geen spatje modder op gekomen. Daar had haar vader voor gezorgd.

Het werd iedere avond vroeger donker en zelfs overdag werd het niet helder licht. Het was aldoor somber, koud en kil. Corry kon nu begrijpen dat moeder er tegenop had gezien naar Port Radium te gaan. 't Was allemaal zo grauw en je kon nergens heen. Zij liepen naar school en daarna weer naar huis, recht toe, recht aan, want het was buiten niets gedaan. De modderbrij op straat werd alle dagen vetter en dieper.

De meisjes werden nu bij school allemaal van het ene trottoir naar het andere gedragen, net als die zondag de vrouwen en de dominee naar de kerk. Ook Corry liet zich dat gedwee doen, want als ze weer naast haar laarzen kwam staan, zou dat erger zijn dan toen. Het modderwater was thans namelijk behalve vies ook ijsig koud. Port Radium was een nare plaats, vond Corry.

Op een morgen dacht Cor dat moeder hem een gat in de dag had laten slapen. Het was volop licht, toen hij geroepen werd. Hij knipperde met slaperige ogen. Wat hing daar, een schitterende gouden plaat? Slaapdronken richtte hij zich op. Toen zag hij dat het de zon was,

schijnend door een dik bevroren raam. Had het zó gevoren?

Hij duwde het venster open. Buiten was alles verblindend wit, net als het in augustus was geweest, schitterend in de zon. Maar dit keer was het geen rijm. Port Radium was bedekt met rulle sneeuw, die schitterde in de opkomende zon. De winter was begonnen. Nu was het niet meer somber in het dorp. Wel koud. 't Vroor vinnig. Maar wat gaf dat? In huis en school had je van kou geen last. De centrale verwarming was overal op harde vorst berekend. En buiten was het in de pittige vrieskou ook best uit te houden, tenminste als je in beweging was. En Cor en Corry waren stevig in beweging bij het sneeuwbalgooien op het schoolplein met alle kinderen van de school en bij het maken van een fijne glijbaan.

Cor vlaste erop dat ze er nu 's zaterdags weer op uit zouden gaan met vader. Gedurende de regentijd was dat onmogelijk geweest. Rondom het dorp was het toen allemaal moeras, nog erger dan in het voorjaar. Maar nu was het veld weer net als bij hun komst, een grote, witte vlakte. Daar kon je best op rijden met de jeep, dacht Cor.

„Wij zullen zien,” zei vader. „Als het kan . . .”

„Het is voor de bakker, zus!” riep Cor naar Corry, „want waarom zou het niet kunnen?”

Die zaterdagmorgen was hij vlug uit bed en aangekleed. „Vader, gaan we? Ja hè?” vroeg hij, nog op de trap.

„Het kan niet, jongen. 't Is te koud,” zei vader.

Dit viel Cor zwaar tegen. Hij vond het onzin dat 't niet kon. Was vader bang voor een beetje kou? Hij niet. 't Kon best. Hij vertikte het een hele dag in huis te zitten.

„Haal me eens een kilo spijkers bij de ijzerhandelaar,” zei vader, die deed of hij Cor niet hoorde mopperen.

„Gaan we dan straks?” vroeg deze dreinend.

„Als jij met alle geweld wilt...”

Cor keek verrast op. Hij was niet gewend zijn zin te krijgen met gedrein. Zou vader het menen?

„Opschieten, Cor! Anders wordt het te laat,” drong vader aan.

Hij meende het dus wel! Cor haastte zich.

Bij het openen van de voordeur keek hij ontsteld tegen een witte muur. Wat was dat? Het huis was aan de voorkant ingesneeuwd tot boven de dakgoot toe. Er was geen doorkomen aan. Door de achterdeur ging het beter; daar lag de sneeuw misschien een voet hoog, niks erg voor een fikse jongen. Hij liep met hoge stappen om het huis heen.

Maar zodra hij buiten de luwte was, werd hem de adem afgesneden door een felle wind en tegelijk was het of er duizend fijne naaldjes in zijn wangen prikten. Ook kon hij niets zien door jachtsneeuw, die hem in het gezicht stooft.

Hij zette de tanden op elkaar. Je laat je niet kisten, Cor! Er lag een hoge sneeuwbank; hij zakte er tot de heupen in, maar worstelde erdoor. Doch dit was slechts het begin. Er volgde bank na bank, een witte woestenij. De brede straat met lange tuinen aan weerszijden voor de huizen was enkel te onderscheiden aan de lantaarnpalen, in de trottoirs gezet, maar als hij de ene paal bereikt had, kostte het hem moeite de volgende te ontdekken, zo dicht was de sneeuwjacht.

In de winkelstraat, iets minder breed en meer aaneengesloten gebouwd, was het wat luwer. Hij kwam bij de ijzerhandelaar en deed zijn boodschap. Met een zak spijkers in de hand ging hij terug. Hij had het nu voor

de wind; het liep gemakkelijker dan straks. Maar het bleef ploeteren door hoge sneeuwbanken, en wat was het verschrikkelijk koud! Z'n oren schenen af te vriezen; z'n vingers gingen prikken. Toen hij thuiskwam, kon hij wel piepen, zo tintelden z'n tenen en z'n vinger-toppen.

„Nu maar gauw in de slee, hè Cor,” zei z'n vader met een zweem van spot.

„Het is verhipte koud,” antwoordde Cor, trappelend van pijn.

Vader liet zijn spottoon varen. „Wat denk je, zullen we vandaag maar niet liever samen wat gaan timmeren, in plaats van er op uit?” vroeg hij vertrouwelijk. „Graag!” zei Cor gretig.

„Zie je, ik wou een bobslee maken!”

Toen was Cor in de wolken.

In de schuur gingen ze zagen, schaven, timmeren, en daarna schuren en plamuren. Ze werkten heel die zaterdag. 's Avonds was een stevige bobslee klaar, op het lakken na.

„Vind je het erg jammer, Cor, dat je je zin niet hebt gekregen?” vroeg vader, toen ze na gedane arbeid in de kamer zaten.

„M'n zin niet gekregen?” Cor begreep hem niet.

„Je wou er toch op uit?”

„O, dat!” Hij had met zoveel plezier gewerkt en hij was zo blij met de slee dat hij aan het andere niet eens meer had gedacht. „U wist het beter,” gaf hij toe. „En die tocht komt nog wel eens.”

5. Naar de waterwerkers

Op een zondagavond was Bill, Cors vriendje, bij hem thuis. Zij hadden samen gepingpongd in het basement; zo noemden ze hier de grote kelder onder het hele huis. Nu zaten ze in de kamer, samen een fotoboek beijkend. Er waren platen in uit Engeland.

Bill, die van Engelse afkomst was, begon een beetje op te snijden over zijn moederland. Londen was de grootste stad ter wereld en Engeland was het grootste land van de wereld, want Canada hoorde er ook bij. Koningin Elisabeth was net zo goed koningin van de Engelsen als van de Canadezen. En Nederland, zei Bill, was maar een pietepouterig landje. Op een wereldkaart een speldeknop, die je haast niet kon vinden.

Cor had tegen Corry wel honderd keer gezegd dat Nederland hem niets meer schelen kon, sinds zij Canadees geworden waren, maar nu Bill op zijn oude vaderland afgaf, liet hij dat niet op zich zitten.

Nederland klein? Goed, maar De Ruyter had toch maar lekker de Engelse vloot verslagen. En toen Bill daarop zei dat dat driehonderd jaar geleden was, begon Cor over de afsluitdijk; die lag er nog maar pas, en met de dijken van de Delta waren ze nu bezig. Die dijken legden de Nederlanders dwars door de zee, en zo veroverden zij land, niet door het van een ander volk te stelen, maar op de zee. De Nederlandse waterwerkers waren mannetjesputters en de Engelsen konden er niks van.

„Niet?!” deed Bill verontwaardigd. „Och vent, waar

weet jij van?" En hij vertelde van een groot kanaal, dat was gegraven in de buurt van de Niagarawater-vallen. Daardoor konden grote zeeschepen van de oceanen naar de Amerikaans-Canadese meren varen, heel diep het land in, tot aan Chicago en Fort William toe. Dat deden de Canadezen, o zo!

„Maar de Canadezen zijn geen Engelsen!" riep Cor daarop.

„Wablief?! En koningin Elisabeth?"

„Canadezen zijn Canadezen en geen Engelsen. Wat dacht je: Jean, uit onze klas, komt uit België en Dietrich komt uit Duitsland en ik kom uit Nederland. Zijn wij soms minder goede Canadezen dan jij?"

Vader, die met een boek in de hand bij het raam zat, lachte een beetje om het getwist van de jongens. „Julie hadden 't over waterwerkers, hè? Weten jullie dat hier in de buurt ook heel knappe dijkbouwers zijn?"

Bill keek vreemd op. Hij had er nooit van gehoord. Hier lag alleen Port Radium met de fabriek en de huizen die erbij behoorden, en verder woonden er geen mensen, dagen reizen in de omtrek, of het moesten zwervende Indianen zijn, maar die deden niet anders dan jagen en vissen en totempalen snijden. Er waren trouwens ook geen dijken. Hoe zouden er dan dijkbouwers zijn? Cors vader nam hen vast in het ootje. „Waar zijn die lui dan?" vroeg hij.

„We zijn al eens naar hen op zoek geweest," zei vader geheimzinnig.

Bill keek Cor aan, maar die snapte ook niet, waarop zijn vader doelde, en deze maakte hen niet wijzer.

„Toen waren wij te laat," zei hij alleen. „Misschien treffen we het nu beter. Als het een beetje meeloopt met het weer, moesten we het zaterdag proberen."

Nu liet het de jongens koud of vader hun wat wijs-

maakte of niet; ze waren wild op ieder uitje. „Fijn!” riepen zij.

Het werd die week veel minder koud. Er was geen wind. Overdag, in het zonnetje, was het aangenaam. 's Morgens vroeg vroom het, zelfs tamelijk streng, maar het was een droge kou; je had er weinig last van.

Vrijdag was het prachtig weer.

„We moesten vanavond gaan,” zei vader, toen hij thuis kwam uit de fabriek met het vrije weekeind voor de boeg. „'t Is lichte maan. Vannacht hebben wij veel meer kans de waterwerkers aan de slag te zien dan morgen overdag. En als de jongens warm gekleed zijn, kan het wel. Zo koud zal het niet worden.”

Cor en Bill vonden het prima. Bij maanlicht de besneeuwde prairie in, was avontuurlijk. Maar werkten die waterwerkers bij nacht en niet overdag? Dan waren het wel héél zonderlinge arbeiders.

„Dat zijn het,” zei vader.

„Moeten we de jeep klaarmaken?” vroeg Cor.

„We gaan niet met de jeep. Ik mag de motorslee van dokter Maudlin lenen.”

Een ogenblik stonden de jongens allebei verstomd. Dit was te groot om te geloven. De motorslee van dokter Maudlin! Ze hadden hem zien stuiven over de witte vlakke buiten het dorp, snel als een wervelwind. En mochten zij nu in die slee? Het was geweldig! Cor vloog zijn vader om de hals en samen met Bill deed hij een woeste rondedans.

Die avond stonden de jongens, best ingepakt, reisvaardig bij de slee. Ze hadden bontjassen aan en bontmutsen op en bontgevoerde laarzen aan de voeten. En er lag voor ieder ook nog een dikke wolfshuid in de slee om die om te slaan als ze het vannacht toch nog

koud zouden krijgen. 't Was helder en stil weer. De hemel stond vol sterren en in het oosten hing, als een grote oranje lampion, de bijna volle maan.

Zolang ze in het dorp waren, gleed de slee, getrokken door een luchtschroef, langzaam over de sneeuw.

Op het vlakke veld, waar er niets in de weg was, gaf vader vol gas. De schroef ging gieren. Ze joegen over de sneeuw, veel harder dan de jeep ooit door het veld reed. Cor vond, dat het leek op vliegen, al bleef je op de grond. Soms voelden ze een lichte stoot, als de slede op oneffenheden onder het sneeuwdek stootte. Maar erg was het nooit. De luchtschroef trok hen licht en luchtig over de rulle sneeuw, waaronder alle stronken en stompen, alle kuilen en bulten, die hen deze zomer in de jeep duchtig gehinderd hadden, waren afgevlakt. Het heldere maanlicht, weerkaatsend op de sneeuw, maakte dat het helemaal niet donker was. Er heerste een blauwe schemer, die alle vormen vaag en zacht maakte, maar je kon vrij ver zien.

Een donkere schaduw streek over het wit. Cor zag dat het een jakhals was. Een ogenblik daarna wees vader naar links. Daar stond, zwart in het tegenlicht van de maan, een eland boven op een rotsblok. Het was een machtig dier. Het zware gewei stak hoog omhoog, de brede schoppen reikten ver naar voren. Hij trok zich van de snorrende slee niets aan.

Ze gleden langs een bos. De dennen hadden de sneeuwlaag afgeschud, zeker door de harde wind van vorige week. Het bos rees donker uit de witte aarde.

Vader wees naar zwarte stippen in de sneeuw, ver weg. „Buffels!” zei hij.

Cor had ze nooit gezien. Ze waren stellig uit nog noordelijker streken op weg naar het zuiden om daar te overwinteren.

Na een goed uur glijden in zeer snelle vaart, zette vader de motor stop. Ze waren op dezelfde plek waar ze van het voorjaar op hun eerste tocht de jeep hadden neergezet. Toen had de rit een halve dag gekost. Zóveel sneller ging het dus per slede over de sneeuw. Toen de motor zweeg, heerste er een grote stilte. Zij hoorden geen geluid. Ja toch, een ver geruis van water. „De rivier is nog los,” zei vader tevreden. „Dat had ik wel gedacht. De waterwerkers kiezen geen rivier die gauw bevriest. Kom jongens! Misschien zien we ze aan het werk.”

Ze waadden met z'n drieën in de richting van het geruis, de jongens zeer benieuwd naar wat ze zouden zien. 't Liep zwaar. De sneeuw was rul en ongerept. Maar goed dat ze hoge laarzen aan hadden.

Daar was de rivier, een donkere stroom tussen de witte oevers. Waren hier waterwerkers bezig? Ze zagen niets wat erop duidde. De oevers waren afgekald; er lagen omgevallen zieke bomen in het water. Het leek of hier nog nooit een mens een hand had uitgestoken.

„Hier is de dam,” zei vader opgewekt.

Cor keek teleurgesteld. Ja, er lag een dam dwars over de rivier. Maar Cor was eens op de afsluitdijk geweest. Hij had de sluizen van Kornwerderzand gezien. En dat was in het kleine Nederland; in het grote Canada verwachtte je nog meer. En wat was dit nu? De dam kwam amper boven water uit. Ruwe stammen staken omhoog. Kromme takken waren daar doorheen gevlochten. Het vlechtwerk was opgevuld en een beetje afgewerkt met klei, maar ook dat was heel ruw gedaan. Aan de kant waar de stroom vandaan kwam, lagen keien tegen het talud. De dam was stevig, stellig, maar niets bijzonders. Cor kon niet snappen waarom vader hun met alle geweld deze rare dam wou laten zien.

„Hij is al klaar,” zei vader een beetje spijtig, toen ze er vlakbij waren. „Ik had gehoopt dat ze nog bezig zouden zijn. De hutten zijn ook weer helemaal in orde, zie ik.”

Hij wees naar de halfronde hutten iets verderop, die ze van 't voorjaar hadden gezien. Ze stonden nu met de onderkant in het water, tengevolge van een hoger peil van de rivier.

„Wonen die lui nu heus in zulke hutjes?” vroeg Cor ongelovig. Hij kon het niet begrijpen.

„Jazeker, in ieder huis een heel gezin: vader, moeder en kinderen, vaak wel vier. Er zijn nog verdiepingen in ook.”

Nu geloofde Cor er niets meer van. Verdiepingen! De huizen waren geen twee meter hoog. „En ze kunnen er immers niet in of uit,” zei hij.

„Dat gat in de vloer,” herinnerde zijn vader hem.

„Dat is nu onder water.”

„Ja, ze gaan duikend en zwemmend naar buiten en naar binnen. Daar zijn die huizen op gemaakt.”

De jongens lachten hartelijk. Nu was het al te duidelijk dat vader hen voor de mal hield. „Een koude wintersport,” spotte Cor. „Rare Indianen,” zei Bill.

„Het zijn geen Indianen.”

„Dan Canadezen soms?” vroeg Cor lachend.

„Ja, van een stam die hier al langer woont dan de Indianen.”

Cor dacht dat zijn vader hen voor de mal hield. Want wie woonden hier nu langer dan de Indianen? De Fransen waren veel later in Canada gekomen en de Engelsen nóg later. De Noormannen? Die hadden duizend jaar geleden Canada ontdekt. Maar zij waren weer teruggegaan naar hun eigen land. Of zouden er sommigen achtergebleven zijn?

Dwaasheid! Het was ondenkbaar dat de nakomelingen van de reuzen uit het noorden in zulke hutjes konden wonen. Vader nam hen in het ootje.

„Laten we hier wachten, jongens,” stelde vader voor. „Als we gelukkig zijn, krijgen we ze misschien nog te zien.”

In een bosje dicht bij de dam groeven ze zich holen in de sneeuw. In hun zware wolfshuiden gewikkeld kropen ze daar in. Zo konden ze tegen de kou. En zo wilden ze best wachten op de wonderlijke waterwerkers, die in donkere hutten boven het water woonden en 's nachts werkten, volgens vader, al vonden ze zijn verhaal heel wonderlijk.

De nacht was stil en zij hadden het lekker warm in de wolfshuid onder de sneeuw. Cor werd slaperig, Bill ook. Zij sliepen beiden in.

Vader waakte...

Opeens schrok Cor van een tikje op zijn schouder.

„Ik geloof dat we het zeldzaam treffen, Cor,” zei vader fluisterend.

Hij was direct klaar wakker. „Zijn ze er?” vroeg hij.

Ook Bill dook uit zijn wolfshuid op. Zij tuurden naar de dam.

Daar stond een dier. Het rukte met zijn tanden aan het houtwerk en schraapte met zijn voorpoten de kleilaag weg, waarmee de dam was dichtgestreken.

„Het is een vos,” fluisterde vader. „Hij maakt de dam kapot.”

De vos werkte verwoed. De ene na de andere tak bezweek onder zijn sterk gebit; de klei brokkelde weg; stenen rolden naar beneden in het water.

De jongens keken in spanning toe. Maar zij begrepen niet hoe vader zeggen kon dat zij het zeldzaam troffen.

Ze wilden toch de waterwerkers zien! Van hen was geen spoor te ontdekken. Wel bleek hun werk niet van de beste kwaliteit te zijn. Een vos kon het vernielen. Want zie, hij rukte zoveel takken, steen en modder uit de dam dat het water er doorheen begon te sijpelen. Toen scheurde de vos nog verwoeder in de takken en rukte er nog meer uiteen. Het sijpelen werd vloeien. En nu nam de rivier het werk van Reintje over! Al sterker werd de stroom, sinds hij een uitweg vond. Hij sleepte andere takken uit de dam. Schuimend joeg het water door het gat. De vos ging aan de haal.

Was dit het nu?

„Stt!” bezwoer vader de jongens. „Geen kik en geen beweging. Nu moet het komen.”

Het kwam! Er kwamen zwemmers over het meertje uit de richting van de hutten naar de dam. Ze zwommen snel, vier, zes koppen achter elkaar.

Ze klommen op de dam. Uit hun schuilhoek konden de jongens hen zien. Het waren dieren, met een smalle kop en een brede rug, laag op de poten, plomp, niet meer dan een voet hoog, misschien twee voet lang; ze hadden een brede, platte staart.

„Dát zijn de waterwerkers,” fluisterde vader.

De dieren liepen snuffelend over de dam, keken naar het gat, naar het schuimend wegstromende water, naar de spiegel van het meertje, die snel daalde. Toen sprongen ze weer van de dam en zwommen weg, even snel als zij gekomen waren.

„Is dat nu alles?” wilde Cor zijn vader vragen.

Maar die voorkwam hem. „Let op,” fluisterde hij. „De bevers gaan aan het werk.”

En toen sperden de jongens hun ogen wijd open van verbazing. De bevers klommen aan de overkant op de wal en gingen daar op hun achterpoten zitten, ieder

bij een jonge boom, die dicht bij de oever groeide. Ze zetten hun voorpoten tegen de stam en gingen toen aan het bijten. Hakkende en knagende geluiden klonken door de stilte. Daar viel een boom, daar nog een, ginds een derde. In enkele minuten hadden de bevers armdikke stammen doorgeknaagd en wel op zo'n vernuftige manier dat de bomen alle met de kruin in het water vielen. Een ploeg ervaren houthakkers kon het niet sneller en beter doen!

En zie de bevers nu! Zij sprongen bij de gevelde bomen in het water. Voor zover de stammen nog niet dreven, schoven zij ze verder in de vloed. De stroom — daar hadden de bevers blijkbaar ook rekening mee gehouden — stuwde ze naar de dam. Zij, meezwemmend, stuurden de stammen naar het gat dat door de loze vos gemaakt was.

En toen gingen de bevers met elkaar aan het werk, als

waren ze nu een ploeg rijswerkers en steenzetters uit Werkendam. Te zamen legden ze de stammen dwars voor het gat. Te zamen vlochten zij de nieuwe stammen met twijgen aan de dam. Intussen verwijderden sommige bevers hinderlijke takken van de stammen en knaagden een paar andere enkele stammen midden-door, waarschijnlijk omdat ze te lang waren voor hun doel. De bevers maakten een heel vlechtwerk in de bres en zetten alles stevig vast. Met stenen werd het nieuwe gedeelte van de dam versterkt; met modder werd het dichtgesmeerd.

Ademloos keken de jongens toe. Dat dieren zulk werk konden doen! Dat zij die bomen konden vellen met hun tanden! Dat zij ze konden leiden naar het gat! Dat zij, terwijl de stroom zich met kracht door de bres perste, een vlechtwerk konden maken dat de dam weer sloot, bij het aansmeren van de klei hun platte staart gebruikend als troffel. Vader had toch niet te veel gezegd. Het waren knappe waterwerkers en ze waren van een oude Canadese stam. De bevers woonden hier al vóór de Indianen.

De dieren schoten prachtig op. De stroom trok niet zo snel meer door het gat... Het sijpelde nog slechts... De bres was dicht. De bevers waren klaar.

6. Bevers vechten voor hun jongen

Opeens klonk er een harde klap, alsof er met een plank op het water werd geslagen. De jongens schrokken ervan.

Onmiddellijk daarop, alsof de klap een sein geweest was, sprongen alle bevers haastig van de dam en zwommen snel weg in de richting van de hutten, waar zij straks vandaan gekomen waren.

„Och,” zuchtten de jongens, spijtig dat het voorbij was.

„Die klap was onraad!” lichtte vader in. „Een van de bevers sloeg met zijn staart op het water. Zo waarschuwen zij elkaar altijd als er één gevaar ontdekt. Ik vrees dat hij ons heeft bespeurd. Dan krijgen we niets meer te zien.”

Hij keek de bevers na.

„Néén, néén!” liet hij er na een ogenblik op volgen.

„Kijk jongens, kijk!”

De bevers waren aan de overkant van het meertje bij hun hutten. Die stonden niet meer in het water. Het was daar rondom drooggelopen, omdat het water door de gebroken dam was weggevloeid.

Op het strand vlak bij de hutten liep een vos, dezelfde die de dam vernield had. Hij had een prooi in de bek. Naar de gewoonte van de vossen had hij zijn buit bij het nekvel tussen de tanden genomen en over zijn schouder geslingerd om hem zo weg te dragen.

„Het is een jonge bever,” zei vader. „De vos heeft hem uit de hut gehaald.”

„Zo'n gluiperd!” siste Cor.

Er was op het strandje opeens een fel gekrijs, gesnuif,

gegil. De oude bevers sneden de vos de pas af en vielen op hem aan. Er werd verwoed gevochten.

Daar stook de vos weg, hevig jankend... zonder prooi „Hoera!” riep Cor geestdriftig.

Op hetzelfde ogenblik klonk er weer een klap op het water, even hard als straks. Alarm! In een ogenblik waren alle bevers verdwenen in de hutten.

„Nou heb jij ons verraden, Cor,” zei vader.

„Oef, jammer! Nou zien we niks meer.”

Maar vader vond het niet erg. Ze hadden veel gezien, veel meer dan zij verwachtten mochten. En het was meer dan tijd naar huis te gaan.

De jongens wilden opstaan. Ai, dat viel tegen. Ze waren stijf en koud geworden van het lange hurken in de sneeuw. In de spanning, waarmee ze naar de bevers keken, hadden ze daar niets van gemerkt.

„Flink lopen, dan word je wel weer fit,” zei vader.

Dat was zo. Hoe langer ze liepen door de hoge sneeuw, hoe krachtiger hun bloed begon te stromen. De maan stond hoog aan de hemel. Het was na middernacht. Ze waren uren bij de beverdam geweest.

Toen ze bij hun slee kwamen, stond er een beer nieuwsgierig in te snuffelen, maar op hun nadering sjokte hij weg.

De jongens klommen in de slee. Vader dekte hen met de wolfshuiden warm toe. Hij startte. De motor sloeg onmiddellijk aan, een ruw lawaai in de stille nacht. Licht en luchtig trok de propeller de slede over het witte veld.

Er rende een koppel herten langs hen heen; een jakhals vluchtte voor de slede weg. De jongens letten er nauwelijks op. Herten en jakhalzen hadden zij zo vaak gezien; die waren overal in Canada. Maar bevers... Zelfs in Canada waren die zeldzaam. Waar mensen

kwamen, verdwenen de bevers snel. Alleen in de onbewoonde streken van het hoge noorden bouwden zij nog hun hutten en legden ze hun dammen in de stromen. En nu hadden zij die hutten en zo'n dam gezien en zij hadden gezien hoe de bevers werkten en hoe zij vochten voor hun jongen.

Vader vertelde nog allerlei bijzonderheden. De bevers, heel zorgzaam en heel vindingrijk, hadden de dam gemaakt om het water in het meertje op peil te houden, zodat hun hutten in het water zouden staan en daardoor veilig zijn. De kruin van de dam — daarin had hun instinct hen fijn geleid — was precies zo hoog als de vloer van hun hutten. Als de rivier hoger steeg, vloeide het water over de dam weg. Zo bleven hun hutten droog, maar was de toegang slechts zwemmende en duikende bereikbaar en onbereikbaar dus voor de vijanden van de bevers, zoals de vossen, die niet kunnen duiken. De jonge bevers konden veilig slapen op hun bed van bladeren in het beverhuis.

Maar het sluwe Reintje had de dam kapot gemaakt, opdat het water weg zou vloeien en de ingang van de beverhutten open komen. En nadat hij dat loze stuk gedaan had, had hij gebruik gemaakt van de gelegenheid dat de oude bevers zijn vernielingswerk herstelden, om zijn slag te slaan. Hij was over de drooggelopen bedding naar de hutten gegaan en door het bodemgat gekropen; hij had de jonge bevers in hun bed gevonden; hij had er een gegrepen en meegenomen om hem naar zijn hol te brengen en daar met zijn jongen op te eten. Maar de rover had de kous op de kop gekregen. Goed zo!

7. Sint-Nicolaas komt in Canada

De week na de nachtelijke tocht naar de waterwerkers bleef het mooi winterweer, wel koud, maar zonnig en windstil.

Na schooltijd gingen Cor en Corry iedere middag met hun bobslee naar de heuvel achter het dorp. Er waren daar meer kinderen met sleden. Naar boven was het een hele klim, maar het glijden naar beneden langs een lange baan met enkele mooie bochten ging fijn. De winter in het hoge noorden had veel moois.

Cor hoopte dat ze dat weekeind weer een tocht met de motorslee gingen maken. Hij wilde heel graag nog eens bij die wonderlijke waterwerkers zien. Hij wilde dat moeder en Corry dan ook zouden meegaan.

Die vrijdag dacht hij dat het best zou kunnen. Het was nog zonnig en windstil. De maan was nu afnemend, maar voor middernacht zou hij opkomen. Ze konden best weer naar de bevers gaan, dacht hij.

Vader zei echter van neen. De nachten waren veel te koud geworden.

Cor pruilde. Het was natuurlijk, omdat vader het te koud voor moeder en Corry vond. Wel, Jack en John, twee andere vriendjes van hem, wilden ook heel graag de bevers zien. Mocht dat dan?

„Neen,” zei vader. „Ook voor jongens is het 's nachts te koud.” Misschien, als het morgen nog hetzelfde weer was, konden ze dan een tochtje met de motorslede maken.

Bij het opstaan de volgende morgen dacht Cor niet anders dan: het gaat door. Het sneeuwde niet en het

stormde niet. In een ogenblik was hij, gewassen en gekleed, beneden. „We gaan, hè?” zei hij tegen vader. „Als jij denkt dat het kan...” zei die.

„Waarom nou weer niet!” vroeg Cor een beetje kribbig. „’t Is toch goed weer?”

„O, vind jij dat? Nou, kijk dan maar eens buiten.”

Cor ging de deur uit. Een lichte bries blies uit het noordoosten, de lucht was effen. Maar het was of beneden de rand van de dikke bontmuts, die hij over z’n oren had getrokken, een scherp mes in zijn voorhoofd sneed, en bij het ademen voelde hij een vreemde kou tot in zijn longen.

Er hing een thermometer aan de muur. Cor zocht naar het kwik. Eerst kon hij het niet vinden. Was het instrument soms stuk? Toen zag hij de top van het zilveren staafje heel onder in de glazen buis. Het vroom meer dan veertig graden! Hij vluchtte in huis en taalde niet meer naar een sledetocht.

De harde winter van het noorden was begonnen.

Het werd barbaars koud in Port Radium. Cor en Corry gingen naar school met de bontmuts diep over de oren getrokken en een wollen sjaal voor neus en mond gebonden, omdat de lucht te koud was om zo in te ademen. Ze liepen recht toe recht aan, ’s morgens van huis naar school en ’s middags omgekeerd, en zo deden de andere kinderen ook. Van spelen onderweg of op het schoolplein kon niets komen. ’t Was veel te koud. Ook de grote mensen kwamen nauwelijks buiten. Op de fabriek was alles erop ingericht om ’s winters onder dak te werken in goed verwarmde lokalen. In de winkelstraat was omstreeks het middaguur, wanneer de kou meestal iets minder bijtend was, wat drukte van vrouwen die inkopen moesten doen, maar overigens

waren de straten leeg en buiten het dorp kwam niemand, behalve op het vliegveld, waar af en toe een vliegtuig, dat ski's in plaats van wielen had, neerstreek op de sneeuw. Daarbuiten lag het land verlaten; de sneeuw was ongerept. Er stonden alleen de fijne prenten in van vossen en herten en de brede hoefafdrukken van elanden.

Cor praatte niet meer over een tocht per motorslede naar de bevers. Je zou bevriezen in de slee en zeker als je doodstil in een bosje zat te wachten tot de bevers uit hun hutten kwamen. *Als* ze dat deden; 't zou hun ook wel te koud zijn. Hij ging niet eens meer met zijn bobslee naar de heuvel. De mooie glijbaan lag verlaten achter het dorp; geen slede kwam er naar beneden; geen skiër gleeed op lange latten door de sneeuw.

Cor vroeg zijn vader hoe de wilde dieren, de beren en bevers, de herten en elanden, die kou konden doorstaan.

Met de beren hoefde je helemaal geen medelijden te hebben, was het antwoord van zijn vader. Die sliepen hun winterslaap in een hol diep onder de sneeuw, veilig voor de vorst. En met de bevers ook niet. Zij hadden zachte bedden van hooi en bladeren in hun hutten, die wind- en sneeuwdicht waren.

„Maar zij hebben er toch geen kacheltjes?” zei Cor, half vragend. Want na al het vernuftig werk dat hij van bevers had gezien, kon je alles van hen verwachten.

„Zij zijn zelf kacheltjes,” antwoordde vader, „net als de koeien, weet je wel?”

Hij wist het. Bij Vancouver was hij met vader wel eens op een winterdag in een boerderij geweest. In de schuur was het koud, maar in de koestal lekker warm en toch stond er geen kachel. De vierentwintig koeien verdreven met elkaar de kou.

De herten zouden het in het bos het moeilijkst hebben, vreesde vader. Niet met de kou; hun vacht werd in de winter dik en tegen wind en sneeuw konden zij in het dichte bos genoeg beschutting vinden. Maar zij zouden moeilijk voedsel kunnen vinden, nu alles hard bevroren was of onder hoge sneeuw lag. De elanden konden dat beter. Met hun grote, schepvormige horens groeven zij van alles onder de sneeuw uit.

Daar zij niet buiten konden zijn, maakten zij het zich in huis gezellig. Vader vond het fijn dat zijn gezin in Port Radium gekomen was. De vorige winter had hij zich wel eens verveeld op lange avonden. Nu stonden Cor en Corry naar hem uit te kijken als hij thuiskwam van de fabriek. Zij stoeiden en ravotten samen en soms deed moeder ook mee. Dan rolden ze met z'n vieren over de vloer en over elkaar, nu deze en dan die boven. Totdat het moeder al te erg werd. „Ophouden, van hekkelen¹ komt kleren scheuren,” zei zij met een oud gezegde van haar moeder.

Dan speelden ze een spelletje. Tafeltennis of badminton ging best in de ruime kamer. En aan tafel speelden ze monopoly of scrabble. En behalve deze nieuwere spelletjes, die hun Canadese vriendjes ook kenden, deden ze vaak ouderwetse Nederlandse: ganzenbord en domino en kienen.

En soms las vader voor uit Nederlandse boeken. Corry verstond niet alles. Dan zei vader wat het in het Engels was. Cor kon, al waren sommige woorden vreemd voor hem geworden, de draad van een verhaal best volgen.

Hij hield van verhalen die in Nederland speelden. Als vader las van kinderen in een kleine stad, zag hij hun oude stad weer voor zich met nauwe straten en nog

¹ stoelen

nauwere stegen, met de grote kerk en deftige huizen in het centrum en kleine huisjes achteraf, en met een brede gracht rondom de stad, waarop je 's winters kon schaatsenrijden, tenminste als het winter werd, want dikwijls zag je in Nederland het hele jaar geen ijs en nauwelijks sneeuw. Als het daar vroom was het feest. Dan kreeg je vrij van school om te gaan schaatsenrijden.

Daar moest je hier om komen! Ook als het niet zo koud was dat je huiverend holde om zo gauw als het kon weer onder dak te komen, was het toch gevaarlijk buiten.

Cor had dat pas ervaren. Bij het uitgaan van de school scheen de zon nog; de gouden schijf stond vaag en bleek in de grijze winterlucht boven de westerkim. Het was ook windstil. Na de bijtende wind van de laatste weken vond hij het prettig buiten. Met vriendjes maakte hij een glijbaan. Ze hadden plezier en voelden geen kou. Maar toen hij thuiskwam, schrok zijn moeder van hem. Zijn neus zag er vreemd uit en de randjes van zijn oren waren wit. Ze had hem stijf gewassen met sneeuw. Toen waren z'n neus en oren weer gewoon geworden. Op het randje was hij ontkomen aan bevrozing. Neen, met de kou viel in Port Radium niet te spotten. Je moest het vertier thuis zoeken.

Het ging naar sinterklaas. Moeder en vader hielden het Nederlandse feest in ere. Bill kwam op het avondje als vriend van Cor. Ook een vriendinnetje van Corrie was er; ze heette Jane.

Ze dronken chocolademelk en aten daarbij taai. Bill en Jane hadden nog nooit honingtaai gehad; ze vonden het lekker.

Toen kwam Sint-Nicolaas binnen. Bill en Jane keken vol bewondering en ontzag naar de bisschop met krom-

staf en mijter, rode mantel en witte baard. Cor en Corry hadden heimelijk pret, want zij wisten dat het vader was. Met Zwarte Piet, die even later binnenkwam, waren de rollen omgekeerd. Cor en Corry werden een beetje bang, want het was een echte neger met kroeshaar en dikke lippen en met ogen die vervaarlijk rolden in het zwarte gezicht. Nu lachten Bill en Jane, want zij herkenden David Green, een negerjongen, die verleden jaar nog op hun school was en nu op de fabriek werkte.

De roe bleef in Piets gordel en hij stopte niemand in de zak. In plaats daarvan kwamen er pakken en pakjes uit de zak te voorschijn, voor ieder wat.

Bill kreeg een reusachtig pak, doch het schrompelde sterk in. Hij maakte zeven wikkels los en opende daarna vier doosjes, het volgende al kleiner dan het vorige. Toen kwam er uit zijn grote pak een kleine pop te voorschijn. Hij keek een beetje op z'n neus. Was dat nou een cadeautje voor een jongen? Maar het popje droeg een kaartje om de hals. „Kijk onder mijn hoed,” stond daarop. En toen ontdekte hij dat het popje een gat in het hoofd had en daaruit haalde hij een mooi zakmes voor de dag.

Ongeveer net zo verging het Jane. In haar pak vond ze een maïskolf. Daar was een lang rijm bij, waarin verteld werd dat het kipje Jane zo graag maïs pikte. Het was zo. Jane was dol op maïs. Toen de anderen op haar verjaardag bij haar aten, had zij haar lekkernij gekozen. Er kwam een pan vol maïskolven op tafel. Zij kregen elk zo'n gele kolf. Wat boter erop en dan maar knabbelen, de korrels uit de kolf. „Ga nu ook maar lekker knabbelen,” stond er in het rijm. Ze deed het en toen vond ze in de kolf een vulpotlood.

Op zulk een grappige manier hadden Bill en Jane nog

nooit cadeaus gekregen. Zij kenden het sinterklaasfeest niet. Ze vonden het prachtig: de cadeautjes en de rijmen. En ook de liedjes die ze zongen. „Zie ginds komt de stoomboot van Spanje weer aan...”, en: „Het heerlijk avondje is gekomen...” Ze kenden de woorden wel niet, maar de wijsjes waren leuk en Cor en Corry vertelden hun wat het betekende. En ze dronken chocolamelk en ze aten na de taaï speculaas en marsepein en ze vonden al die Nederlandse zoetigheden lekker. Het was waarlijk een heerlijk avondje.

8. Kerstfeest in zicht

Hierna ging het op het kerstfeest aan. Daarvoor maakten de Canadezen grote toebereidselen. Alle mensen in Port Radium hadden het erg druk met het kopen en klaarmaken van geschenken.

In het grote warenhuis midden in het dorp stond alles in het teken van het naderende feest. Er liepen kerstmannen rond in rode pakken en met volle witte baarden en op hun rode mutsen zat sneeuw. En dat hele grote winkelhuis stond propvol kerstgeschenken. Cor en Corry keken hun ogen uit, toen zij er rondwaalden. Zoveel prachtig speelgoed hadden zij nog nooit gezien. Cor vond dat het leek op Nederland in de sinterklaas-tijd. Dan stalden in hun oude stadje de winkeliers ook veel speelgoed uit. Maar hier was tienmaal meer en de dingen waren ook veel mooier en veel duurder. En alle mensen kochten maar.

Op school werd over niets anders gesproken dan over het komende feest. De kinderen hadden geen aandacht voor de lessen. Ze moesten kerstgeschenken kopen voor deze en die en iedereen.

Cor en Corry werden door de geestdrift van hun vriendjes meegesleept. Zij vonden het spijtig dat er bij hen thuis niet zoveel drukte werd gemaakt van kerstgeschenken. Waarom mochten zij geen cadeaus kopen voor hun vriendjes?

Cor vroeg het op een keer zijn vader en hij vertelde erbij dat Bill en Jane en John en Jack en Ann, Mary, Harry, Peter en Ethel en alle kinderen van de school

kerstcadeaus zouden krijgen en geven. Zij kregen ook vast cadeaus van hen. Wel, dan moesten ze toch wat terugdoen!

Corry, die naast haar broer stond, knikte ijverig. Hun vriendjes deden er zoveel aan; dan konden zij niet achterblijven.

Vader en moeder keken elkaar even aan. Toen zei vader: „Het kerstfeest is een groot en heerlijk feest en het is goed als je elkander op een feest geschenken geeft.”

„O zo,” zei Cor, die dacht dat hij gelijk kreeg.

„Maar in de eerste plaats,” vervolgde vader, „gaat het onze beurs te boven als wij tegen die anderen gaan opbieden.”

„U verdient nu toch goed,” wierp Cor tegen.

„O ja, maar we hebben een slechte tijd gehad. En verhuizen kost bedstro, jongens.”

„Bedstro... bedstro,” mompelde Cor. „Wij hebben niet eens stro in de bedden.”

„In de tweede plaats,” ging vader voort, „hebben wij pas sinterklaas gehad.”

Dat was zo. Cor en Corry keken een beetje sip.

„Hadden jullie dan liever geen sinterklaas gevierd?” vroeg vader.

Jawel, jawel, het was een prachtig avondje geweest. Maar...

„En in de derde plaats,” besloot vader, „loop je het gevaar dat je door zoveel geschenken het grootste kerstgeschenk vergeet. Dat vind ik het voornaamste.”

Cor beet zich op de lippen en Corry kreeg een kleur. Zij wisten beiden best wat vader met dat grootste kerstgeschenk bedoelde.

Corry knikte wat beschaamd. Bij haar was het zo geweest, moest zij erkennen. Zij was zo vol van al de

kerstcadeaus die zij misschien zou krijgen, dat ze aan het voornaamste nauwelijks had gedacht.

Cor keek erg stroef.

„Valt het je tegen, Cor?” vroeg vader en hij vervolgde: „Maar jullie moeten niet denken dat het kerstfeest bij ons zo maar voorbij zal gaan. Wij vieren feest, hoor, en voor de vriendjes zal er ook nog wel wat zijn, hè moeder?”

„Vanzelf,” stemde moeder in.

„Hoe wordt het dan?” vroeg Cor.

„Dat blijft een geheimpje, jongens.”

Corry danste van plezier. Ze vond het altijd fijn als er een geheimpje was. Cor was niet helemaal tevreden. Hij wou graag weten wat er kwam.

Maar Corry zei: „Jô, vis toch niet. 't Is zo veel mooier. Dan ben je in spanning tot de laatste dag. En 't wordt vast goed, want vader en moeder bedenken altijd mooie dingen.”

9. Het grootste kerstgeschenk

Het was kerstdag. In Port Radium was het grimmig koud. Toen het 's morgens, heel laat, een beetje licht werd, joegen er grauwe wolken langs een grijze lucht, woei er een snerpemde wind en stoof de sneeuw geweldig. Diep gedoken in hun dikste kleren gingen Cor en Corry met hun vader en moeder naar de kerk. Op straat was het druk, ondanks de gure kou. Er liepen heel veel mensen met pakken. Soms hadden ze de armen vol, soms droegen ze een zwaar pak op de rug of op de schouder. Er liepen ook kerstmannen in het rood met witte baarden en volle zakken op de rug. Ze leken wel op sinterklazen, alleen minder deftig dan de oude sint, en die zak op hun rug, dat was de zak van Zwarte Piet. En alle mensen liepen hard, niet enkel voor de kou, maar ook omdat ze het zo druk hadden, want ieder moest aan ieder een geschenk gaan brengen.

Bij de kerk was het echter helemaal niet druk. Toen Cor en Corry met hun vader en moeder er binnengingen, waren de meeste banken leeg.

Was het nog zo vroeg? Liep soms hun klok niet goed? Maar neen, daar kwam de dominee al binnen. Hij preekte voor een handjevol. De mensen in Port Radium hadden het op het kerstfeest zo druk met kerstcadeaus dat er geen tijd was voor de kerk.

Thuiskomend na de kerkdienst vonden Cor en Corry veel geschenken. Hun vriendjes van school hadden

die onder kerktijd gebracht. Voor Cor waren er dinkey toys en een voetbal en een rugzak en een beurs, en voor Corry een sjaal en een broche en een armband en nog meer.

Corry was blij met haar geschenken. Cor vond de zijne ook mooi, maar hij vroeg zich af wat de vriendjes straks van hen zouden zeggen. Want zij hadden geen cadeaus gebracht. Zij hadden hen alleen gevraagd of zij vanmiddag bij hen wilden komen.

De vriendjes hadden vreemd gekeken bij die uitnodiging. Zij waren zo iets niet gewoon. In Port Radium gaf je elkaar geschenken en verder bleef je thuis, of je ging met je vader en moeder naar een restaurant voor het kerstdiner.

Cor had een kleur gekregen, toen de vriendjes hem vroegen wat er bij hen te doen zou zijn. Hij wist het niet. 't Moest een verrassing zijn, had moeder gezegd. Als ze niet komen wilden, dan maar niet. Maar Corry had geestdriftig aangehouden: het zou vast fijn zijn. En daarop hadden de jongens en meisjes beloofd te zullen komen.

Het was op slag van vieren. Cor en Corry stonden achter het raam, waarop ze met hun warme adem van een klein plekje de ijsbloemen hadden weggeblazen, een rond kijkgat voor ieders neus. Ze keken in spanning naar hun vriendjes uit.

De straat was leeg. Zouden de makkers het vergeten? Canadezen beloofden altijd heel gemakkelijk van alles, maar zeggen en doen was bij hen wel eens twee. Ze hadden het misschien te druk met al de cadeaus die zij gekregen hadden. Cor dacht: ze vonden er misschien niets aan bij hen te komen.

Daar kwamen er toch een paar. Ze hielden elkaar vast

bij het worstelen tegen de felle wind en bij het baggeren door de hoge sneeuw. Wie waren het? Je kon het haast niet zien, zo waren ze ingebakerd voor de kou. O, 't waren Bill en Jane, hun vaste vriendjes. Nu ja, die... Maar de anderen?

Behalve Bill en Jane kwam er niemand aan. De straat lag verder leeg. Het gesjouw met geschenken was afgelopen, en nu bleven de mensen allemaal in huis. De kerstmannen waren ook verdwenen.

Daar sloeg het al vier uur. De anderen kwamen niet. Corry vond het spijtig. Zij kende nu het geheim hoe zij het kerstfeest zouden vieren. Moeder en zij hadden samen alles klaargemaakt. O, het was fijn, en de vriendjes zouden het vast prachtig vinden. Het viel haar van hen tegen dat ze eerst gezegd hadden te zullen komen en het nu niet deden.

Cor vond het ook gemeen, maar hij was er tegelijk door opgelucht, want de makkers zouden vast hun neus hebben opgehaald voor de manier waarop zij kerstfeest vierden. Bij hen was het zo eenvoudig en bij de vrienden was het zo rijk.

Daar waren Bill en Jane bij het hek. Cor en Corry holden naar de deur. Ze deden hem open en hielpen hen hun jassen uittrekken.

„Hè,” zei Bill, toen hij de lege kapstok zag, „zijn de anderen er niet?”

„Nee,” zei Cor kort. Hij vond het vervelend. Ze gingen binnen.

Maar toen...

Er klonken stemmen buiten, een druk gepraat. De bel rinkinkte.

Corry deed open. Een barre kou en stuifsneeuw woeien naar binnen. Maar de vriendjes ook! Daar waren Peter en Ethel, Jean en Dietrich, Ann, Mary, Hjalmar, Harry,

Neill, Jack, John en nog meer. Al de kinderen die Cor en Corry hadden uitgenodigd, waren er.

„Kom binnen, vlug!”

De deur kon eindelijk dicht. De hal stond tjokvol jongens en meisjes, die de sneeuw van hun voeten stampen, hun mutsen, sjaals en dassen afdeden, en niet alleen hun jassen, maar ook de bontgevoerde laarzen uittrokken om in ruil daarvoor de schoenen aan te trekken die ze allemaal voor binnen hadden meegebracht.

De jongens waren klaar, de meisjes nog niet. Die hadden zoveel te kammen, te schikken en te plooiën. De jongens moesten op hen wachten, want moeder had tegen Cor gezegd dat ze allen tegelijk in de grote kamer moesten komen.

Ze praatten druk over de cadeaus die zij gekregen hadden: fietsen, ski's, horloges en nog veel meer. Cor kreeg het warm bij die verhalen. Het prikte op zijn kruin. Wat waren dat allemaal dure dingen! Trouwens, hij had ook veel gekregen van zijn vrienden. Het zou hun hier straks stellig bitter tegenvallen.

Eindelijk had het laatste meisje het laatste lokje goed gekamd. Een rumoerige troep drong naar de kamerdeur. Cors hart sloeg erg onrustig.

Zodra de kinderen de drempel overstapten, werd het stil. De schelle stemmen zwegen.

In alle huizen van Port Radium was hel, hard licht, want de elektrische stroom, van de fabriek, was erg goedkoop. De kerstversieringen waren overal erg druk: veel schitterend zilverdraad, veel gouden sterren en veel reusachtige rode kerstmannen met nog reusachtiger manden vol kerstgeschenken op de rug. Er was ook veel lawaaierige radiomuziek, haast altijd jazz.

Hier echter brandden op een kroon die aan het plafond hing, en op kandelaren die op de kasten op de tafel stonden, witte staven met bevende, gouden vlammetjes erop. Dat zachte kaarslicht viel op een sobere versiering van hulst en dennegroen. En uit de piano, waaraan moeder zat te spelen, kwam muziek, een heel oud kerstlied.

De kinderen stonden stil, bevangen en verrast. Dit was zo anders dan alles in Port Radium. Zij hadden dit nog nooit gezien, nog nooit gehoord.

Toen het kerstlied uit was, kregen de vriendjes allemaal een plaats, op een lange bank, op krukjes en op stoelen. De kamer zat vol kinderen.

En toen zongen ze met elkander kerstliederen. Enkele kenden ze van school. De andere zongen ze van het blad. Cor en Corry zongen samen „Nu syt wellecome...” in het Nederlands.

Moeder kwam met een platte schaal, waarop een grote kerstkrans lag, die ze zelf had gebakken en nu gesneden in precies zoveel stukjes als er gasten waren. Corry deelde rond. De Canadeesjes zeiden dat het gebak erg vreemd, maar ook erg lekker was.

Corry glorieerde en Cor was opgelucht. Het viel hem mee dat de makkers genoten. Alleen, zou het geschenk hun aanstonds niet erg tegenvallen?

„Wat vinden jullie nu wel het belangrijkste van het kerstfeest?” vroeg vader aan de gasten.

„Cadeaus krijgen... Cadeaus geven!” riepen verscheidene stemmen door elkaar.

Vader glimlachte. „Zeker, zeker, dat is belangrijk. Cadeaus geven is misschien nog mooier dan cadeaus krijgen. En ze passen bij het kerstfeest... Want het kerstfeest is het feest van het Geschenk. Weten jullie wat het grootste kerstgeschenk is?”

Het was stil na die vraag. Diverse voorhoofden kregen rimpels; tussen sommige wenkbrauwen kwamen diepe plooiën van het denken. Wat was het allermooiste en allergrootste kerstcadeau?

„Een paard met een zadel,” zei een jongen die dol op paardrijden was.

„Een auto!” riep direct een ander.

„Nee, een motorslee,” raadde een derde.

„Een vliegmaschine!” riep er een, die vast dacht dat hij nu het toppunt had bereikt.

Maar vader schudde van neen. Het grootste kerstgeschenk was nóg veel groter. Zou hij ervan vertellen?

„Ja, ja!” riepen de kinderen door elkaar.

En toen ging vader vertellen van God, die de wereld had geschapen en aan de mensen een prachtige tuin had gegeven om in te wonen. Het was nooit koud in die tuin en het stormde er niet en hij was nooit bedekt met ijs en sneeuw, zoals de tuinen in Port Radium. De bomen waren er altijd groen en er bloeiden aldoor bloemen; je kon de rijpe vruchten er zomaar van de bomen plukken, heerlijke kersen en appels en peren, en de bloemen waren een lust voor het oog en ze geurden met de fijnste geuren.

Er waren heel veel wilde dieren in het Paradijs, nog meer dan in Canada: leeuwen en tijgers, buffels en beren, maar ze deden niemand kwaad, de mensen niet en ook elkaar niet. Zelfs de grijze beer was als een lam zo mak. Het was er alles vrede en geluk.

Maar de mensen begeerden nóg meer dan de overvloed die zij al hadden. Ze wilden óók nog eten van de boom, waarvan God had gezegd: die appels niet. Ze waren ongehoorzaam aan God. Toen moesten ze het Paradijs verlaten en daarna kregen de mensen ook ruzie met elkaar. In plaats van vrede en geluk, kwam er oorlog,

pijn, ellende op de aarde. De mensen sloegen elkaar dood. Zo zou het altijd blijven. Het zou zelfs nog veel erger worden.

Er was maar één middel om dit te veranderen. Dit was dat de straf voor de ongehoorzaamheid gedragen werd en de schuld voor al die ruzies werd voldaan. Maar er was geen mens die dat kon. De mensen maakten het dagelijks nog erger. Zo zag de toekomst er heel donker uit.

Toen is Gods eigen Zoon daarboven in de hemel naar zijn Vader toegegaan en Hij heeft gevraagd: „Mag ik het doen? Mag ik de straf voor de mensen dragen en hen gelukkig maken?”

„Bedenk wel wat daaraan vast zit, mijn zoon,” heeft God geantwoord. „Dan moet je naar die donkere, boze wereld gaan en een arm en zwak mens worden en veel pijn lijden en zelfs sterven voor de mensen.”

De Zoon zei: „Dat is goed.”

Daarop heeft de Zoon van God de schone hemel, waar Hij koning was, verlaten en is op aarde gekomen als een klein en arm kindje, en toen Hij opgroeide, werd Hij een zwerver, die geen plaats had, waar Hij Zijn hoofd neerleggen kon. En terwijl Hij alleen maar goeddeed, werd Hij gesmaad, gescholden, gezeseld en getrapt, en eindelijk opgehangen aan een kruis, waaraan Hij stierf.

Zo droeg Hij de straf voor de mensen. Zo opende Hij voor hen de deur van het nieuwe Paradijs, waarheen Hij zelf gegaan is, nadat Hij uit het graf is opgestaan. „En nu is het kerstfeest, het feest waarop wij de komst van de Zoon van God op aarde vieren. Waarop wij met blijdschap gedenken dat Jezus Christus als een heel klein kindje kwam in de stal van Bethlehem. Hij was het grote kerstgeschenk...”

Corry zat heel achteraan. Met opzet had zij die plaats gekozen. Als moeder haar eens nodig had om iets te halen of te brengen, kon zij er vanhier gemakkelijk uit. Zij kon van haar plaatsje al de kinderen overzien. Vonden zij vaders verhaal mooi? Was het eigenlijk wel een verhaal? Het ging niet over Indianen en cowboys, niet over ridders en rovers, en ook niet over een berenjacht of walvisjacht, zoals het verhaal van Moby Dick. Het was heel wat anders dan de beeldromannetjes, vol moord en doodslag, die de kinderen in Port Radium verslonden. Het was ook helemaal niet om te lachen. En zouden ze het geloven dat Jezus het grote kerstgeschenk was?

De vriendjes zaten stil als muisjes. Ze keken strak naar vader. Corry zag dat de ogen van sommige meisjes schitterden. Ja, de meisjes! Maar de jongens? Kijk, Jack kneep z'n handen stijf ineen en Hjalmar wreef haastig iets uit de ogen. De jongens vonden het ook mooi. Het was doodstil.

„...Hij gaf zich ook voor jullie, jongens en meisjes,” ging vader door. „Ook jullie mogen eenmaal komen in het nieuwe Paradijs, waarvan Hij de deur geopend heeft. Als jullie maar met je ongehoorzaamheid, met je grote en je kleine leugentjes, je drift, je boosheid, je verkeerde woorden en gedachten naar Hem toegaat. Dat kun je. O, heel gemakkelijk. Want Hij, die in de hemel is, is tegelijk vlak bij jullie allemaal. Hij hoort je als je fluistert: Het spijt me dat ik lelijk heb gedaan. En Hij vergeeft je alles als je Hem vergeving vraagt. En Hij wil jullie heel gelukkig maken, hier op aarde al en voor altijd. Hij wil jullie eenmaal binnenlaten in het nieuwe Paradijs. Als jullie maar je hartjes aan Hem geeft.”

Vader zweeg. De zachte vlammetjes van de kaarsen

beefden; de groene bladeren en rode bessen van de hulst glansden in hun gouden licht. Vele kindergen glansden ook. En niemand gaf een kik.

Eindelijk stond moeder op. Zij haalde een grote schaal vol sinaasappelen, voor ieder een. Toen was de stilte uit. Er werd gesmuld, gesnapt, gelachen.

Ten slotte kwamen de cadeaus: voor ieder van de kinderen een boek.

Cor was nog steeds niet helemaal gerust. Zouden de vriendjes dit niet weinig vinden? Ze kregen in Port Radium allemaal zulke dure kerstcadeaus. Een van de meisjes had zelfs een radio gekregen om op haar eigen kamertje te zetten. Wat was een boek nu daarbij vergeleken?

Maar niemand keek teleurgesteld. Ze waren allen blij met hun boek en voldaan over het feest.

Ze gingen heen. Vader, Cor en Corry zouden hen thuisbrengen. De hal was vol rumoerige jongens en meisjes, die om hun jassen, dassen en laarzen zochten.

Toen kwam er een klein meisje, Ethel, naar moeder, die in de kamer was achtergebleven. Ze wou blijkbaar wat zeggen, maar ze was bedeesd.

„Wel...,” moedigde moeder haar aan.

„Ik wou zo... zo graag... mijn hartje... aan de Here Jezus geven,” zei ze zachtjes en verlegen.

Moeder gaf een wenk aan vader. Ethel zou bij haar blijven totdat hij met Cor en Corry de anderen had weggebracht.

Toen zij de deur uit waren, nam moeder Ethel op haar schoot en leerde zij haar hoe ze bidden moest.

Vader en zijn tweetal kwamen weer terug. Nu moest Ethel nog naar huis gebracht. Corry bleef thans thuis; het was zo bitter koud. Vader en Cor namen Ethel ieder bij een hand.

Het vroom dat het knapte en de sneeuw lag hoog en
rul. Maar Ethel voelde geen kou. Zij danste in de
sneeuw. Haar wangen waren rood en rond en haar
ogen schitterden. Zij was zo blij, zo blij! Want zij had
het grootste kerstgeschenk gekregen.

INHOUD

	Blz.
1. Naar het hoge noorden	7
2. De vliegtocht	16
3. Ontmoeting met elanden en een beer	25
4. De korte zomer	34
5. Naar de waterwerkers	44
6. Bevers vechten voor hun jongen	54
7. Sint-Nicolaas komt in Canada	57
8. Kerstfeest in zicht	64
9. Het grootste kerstgeschenk	67